

BANJARA BASTI

RiHi क़ रस

ÍNDEX

AGRAÏMENTS.....	4
INTRODUCCIÓ.....	5 - 6
PER PODER ENTENDRE BE LA MEVA HISTÒRIA.....	7
CARTA DE LA MEVA MARE.....	8
CARTA DE LA DÀLIA.....	9-10
DIÀRI ETNOGRÀFIC.....	11
DIA 22 D'AGOST.....	12-17
DIA 23 D'AGOST.....	18-22
DIA 24 D'AGOST.....	23-37
DIA 25 D'AGOST.....	38-45
DIA 26 D'AGOST.....	46-52
DIA 27 D'AGOST.....	53-58
DIA 28 D'AGOST.....	59-64
DIA 29 D'AGOST.....	65-69
DIES 30 i 31 D'AGOST.....	70-73
DIA 1 DE SETEMBRE.....	74
DIA 2 DE SETEMBRE.....	75-81
DIA 3 DE SETEMBRE.....	82
DIA 4 DE SETEMBRE.....	83-85
DIA 5 DE SETEMBRE.....	86-87
CONCLUSIÓ.....	88
BIBLIOGRAFIA.....	89
ANNEXOS.....	

AGRAÏMENTS:

M'agradaria donar les gràcies als meus pares per poder fer possible aquest viatge, perquè sense la seva ajuda, el seu esforç i els seus ànims no l'hagués pogut fer.

A la Nuria Moreno i al seu marit per organitzar-me el viatge i cuidar fins l'últim detall la meva estada a la Índia.

La família acollidora, també donar-li les gràcies per haver-me cuidat com si fos un membre més d'ells. Especialment a la Nira i en Madan.

A la Dàlia que sense ella no hi hagués pogut anar. També donar-li les gràcies per haver-me donat suport en els moments més difícils i cuidar-me com si fos una germana.

En Jordi Roca, professor de llatí que em va aconsellar a escollir la zona de la Índia per fer el meu projecte.

El meu tutor, Miquel Navarro que em va animar amb el tema del meu treball de recerca, i ha estat un bon tutor.

I finalment als nens i nenes de la Índia per haver-me regalat el seu somriure dia rere dia, espero i desitjo tornar-los a veure.

INTRODUCCIÓ:

El meu interès per la Índia va començar ara ja fa dos anys, quan la meva amiga Paula amb la mateixa edat que jo, estava passant les seves vacances d'estiu a Calcuta ajudant en el orfenat: Maria Teresa de Calcuta. A través d'Internet m'explicava les seves vivència juntament amb fotografies que em sorprenien i a la vegada envejava. Seria capaç jo de fer el mateix? Aquesta pregunta em demanava resposta, i va ser llavors quan vaig demanar opinió als meus pares. Era una decisió massa important com per respondre amb un sí o un no. Varen caldre moltes converses entre ells perquè allò no quedés com un simple caprici d'una adolescent. Estava clar que no tenia l'edat per fer-ho sola, així doncs, calia esperar.

Fins al cap de dos anys i fruit de la meva insistència la meva mare va començar a informar-se sobre quin tipus de viatge seria l'ideal per a mi, tenint en comte els objectius que m'havia plantejat. Ajudar dintre de les meves possibilitats en el àmbit infantil i ésser possible en la seva escolarització, fet que em donaria coneixements i experiències per poder desenvolupar un bon treball de recerca i a la vegada satisfer aquest desig d'ajuda als demés.

Internet li va ser de gran ajuda: viatges solidaris i alternatius. Va ser el fil conductor per arribar a conèixer la Núria Moreno (Vic) que juntament amb el seu marit Joan i a través de la seva agència de viatges: Riki Tiki Tavi, fan possible un tipus de viatge solidari com el que buscava.

Després de converses telefòniques per conèixer de primer mà la seva opinió sobre la possibilitat de poder ser-hi admesa varem fer la primera trobada on vaig entendre que allò començava a tenir forma.

Recordo marxar d'aquella visita molt contenta. Havia sentit tot el que jo volia i d'una manera que era impossible dir que no. La Núria m'estava organitzant un viatge a mida en el que podria fer un combinat de voluntariat i vacances ajudant en una escola, el que em permetria conèixer, entendre, compartir i relacionar-me amb les persones d'allà, aconseguint força material per fer un bon treball de camp. Això ho faria de dilluns a divendres, i els cap de setmana podria fer turisme i conèixer la zona.

Només hi havia un inconvenient, necessitava ser major d'edat per poder fer un voluntariat, que era el que jo volia a no ser que fos acompanyada per algú major d'edat. Va ser llavors quan varem decidir que seria la meva mare qui m'acompanyaria. Quedava concretar mes i dia. Havia de ser amb època de vacances per totes dues. Jo volia aprofitar el juliol per treballar i treure'm

alguns calerons per poder-me pagar encara que fos la meitat del bitllet. Seria el mes d'agost. Calia posar en marxa tota la paperassa, que n'era molta. Fins arribar a ser admesa en el voluntariat i treure bitllets d'avió.

Tot estava en marxa, havíem estat preparant el viatge des del mes de març, quan el mes de juny, a la meua mare li van diagnosticar un càncer mamari que calia operar quan abans millor. Va ser llavors quan varem dubtar si anul·lar-ho tot o tirar endavant sense ella. La decisió no va ser gens fàcil. Sabia que a ella li feia tanta il·lusió com a mi. Varem decidir entre tots tirar endavant el viatge i buscar un acompanyant que la substituís. Havia de ser algú major d'edat, conegut per mi, que li interessés aquell viatge. Masses requisits per poder trobar amb un mes.

Hi havia feina, el temps se'm tirava a sobre. Recordo que vaig enviar forces e-mails a gent que em semblava que podia ser un bon acompanyant. Va ser llavors quan un d'ells em va respondre.

Ostres! Que guai! Quines dates? Del 3 d'agost al 9 d'agost estic a Londres, en un curs de teatre intensiu, però m'agradaria molt venir! Tens el bitllet i tot? Per mi m'embarco ja! La India, el meu somni! Dóna'm el teu numero de mòbil i et truco. Un petó, gracies per pensar en mi!

DÀLIA

Havia estat la meua professora d'anglès quan jo anava a primària. Ella estava fent pràctiques, s'estava treient la carrera de magisteri i ara ja exercia com a tal en una escola anglesa. Era perfecta per aquell viatge. Doncs l'anglès era la llengua de comunicació que em serviria a mi per moure'm còmodament per la India i aconseguir material per poder fer un bon treball de recerca que era el que m'havia proposat.

El més difícil ja estava fet, només quedava treure visats i fer canvi de nom al bitllet d'avió.

Per poder entendre millor la meva història...

FAMÍLIA D' ACOLLIDA:

PARES D'EN MADAN

DONA MADAN

MADAN

GERMÀ

NIRA (CUNYADA)

RABIB

COL-LABORADORS DEL PROJECTE

MANTO I SANJEEV

Dàlia (esquerra)

Carla (dreta)

Moltes vegades es diu que projectem en els nostres fills allò que nosaltres voldríem tenir o tenir.

No se si això ha sigut el motiu que m'ha dut a posar en marxa amb tanta il·lusió i convenciment aquest viatge a la Índia.

El que sí es segur es que sense la complicitat i contribució de la Carla això hagués quedat a la taula.

Potser per això va esser tant fàcil creure que era possible sense veure-hi masses problemes. Només calia voler i poder-ho fer. I les dues condicions es varen donar, no sense superar els problemes que varen sorgir-hi

Crec important transmetre als nostres fills valors com solidaritat, respecte, tolerància, amistat i crec que això i més la Carla n'ha pogut gaudir en aquest viatge

Res em satisfà més que això hagi sigut possible i crec que en aquest petit recull de aventures que us explica queda patent.

FELICITATS CARLA

La teva mare.

Els herois grecs de viatges i odissees, els cavallers medievals que lluitaven pels seus ideals a bord d'un cavall armats amb una espasa, els joves guerrers que superaven rituals iniciàtics, no només formen part d'històries passades, encara perduren els individus de carns i óssos amb característiques similars a aquests mites literaris, que viatgen a llocs remots malgrat la seva joventut, separant-se per primera vegada de la família, amics, casa i béns materials perseguint els seus ideals. Ideals que estan molt per sobre d'ells i els donen força per superar totes les adversitats al llarg del seu viatge, convertint-los en éssers extraordinaris, malgrat semblin les mateixes persones quan tornen de les croades.

Jo vaig tenir la sort d'acompanyar una jove "cabellera" del segle XXI en el seu primer viatge cercant els seus ideals. Amb un avió com a cavall i la il·lusió, la passió i la fam de coneixement com a espasa, vàrem emprendre el viatge cap a una terra de colors, d'aromes, de barreges, de tradicions ancestrals, de comunitats multiculturals, d'aigua i de pols, de clàxons, de vels, de temporalitat, de cants i estàtues, de temples mil·lenaris i micos curiosos que s'hi passegen. Una terra de fam i pobresa, però no misèria, sinó rica en felicitat, esperança i hospitalitat.

La jove heroïna s'havia encomanat la tasca d'aprendre ajudant als més necessitats d'aquelles contrades, ensenyant el que ella sabia i aprenent el que els altres li poguessin oferir. Però la llegenda i la realitat no sempre s'assemblen i aquest va ser un clar exemple. Ningú havia informat a la nostra princesa guerrera dels efectes secundaris d'aquest viatge: llàgrimes d'impotència, nits sense dormir, mals de panxa i indigestions, calor insuportable acompanyada d'animalons varis i enyorança de la seva terra i els seus.

Per contrapartida, la naturalesa sempre tendeix a equilibrar l'altre plat de la balança, i el destí ens va obsequiar amb amistat sincera, experiències inoblidables, rialles de felicitat vertadera, respecte per punts de vista i tradicions oposades a la nostra cultura, gustos, olors i colors mai experimentats pels sentits i, sobretot, paciència.

El foc de la joventut, l'ímpetu, la pressa d'Occident, el materialisme de l'ara i aquí, perden el sentit a les remotes terres les quals va escollir la nostra jove heroïna. Són terres on només existeix d'avui, on les coses es fan bé i a poc a poc, amb elegància, per molt insignificant i trivial que sigui la tasca. És com si ningú volgués aixecar pols i així, rellentint el temps, poguessin perdurar els seus estils de vida una mica més. Els habitants d'aquestes terres saben apreciar la importància de regar cada dia la planta del seu ideal, per molt feixuc i rutinari que sembli, per tal que doni els seus fruits a la llarga i perduri en el temps. Aquest és l'aprenentatge que personalment me'n vaig dur més arrelat a la meva motxilla i desitjo i espero que d'entre molts altres, la meva companya d'aventures també el prengui com a seu.

És un privilegi haver observat i ser part, encara que fos només per uns dies, d'una cultura que està en vies d'extinció degut al progrés i a la globalització, d'un viatge que per moltes fotos, diaris o vídeos enregistrats només es pugui compartir amb el cor, d'haver compartit els ideals de gent noble, d'una petjada anomenada Índia que mai s'esborrarà del meu record.

Dàlia, gener de 2010

DIARI ETNOGRÀFIC...

L'antropologia té com a objectiu interpretar les dades, requereix d'un coneixement aprofundit de les dades més pertinents, però d'entrada l'etnògraf no reconeix aquelles dades pertinents, per això fa un treball quasi enciclopèdic per tal de recollir i estar atent a tots els fets. També hi ha una descripció constant de les relacions entre l'etnògraf i l'Altre. Això serveix per anar descrivint les funcions de l'antropòleg i de quina manera ella en forma part, com un actor més. L'etnografia és més una actitud, un art, que un seguit de tècniques d'observació, que per altra banda, s'aprenen soles. No hi ha un moment per a l'etnografia i un altre en que no es fa, tot és quelcom a tenir en compte. L'art de saber conviure amb un poble . Encara que l'altre estigui molt lluny de nosaltres, cal aprendre que pot ser objecte de sentiments i emocions, de moments de tendresa, però també d'insensibilitat. La necessitat d'entendre l'antropologia com una relació entre éssers humans, més que la relació entre el o la que observa i allò observat.

Miraré de parlar-ne a partir de la meva pròpia subjectivitat, és a dir, intentant explicar de quina manera, jo, personalment, he viscut el que els uns i els altres han posat darrera aquests mots...

DIA 22 D'AGOST (Baees Agasat): Per qui ho sap veure i estimar, el món es treu la màscara d'infinít i es fa tant petit com una cançó, com un petó. (Tagore)

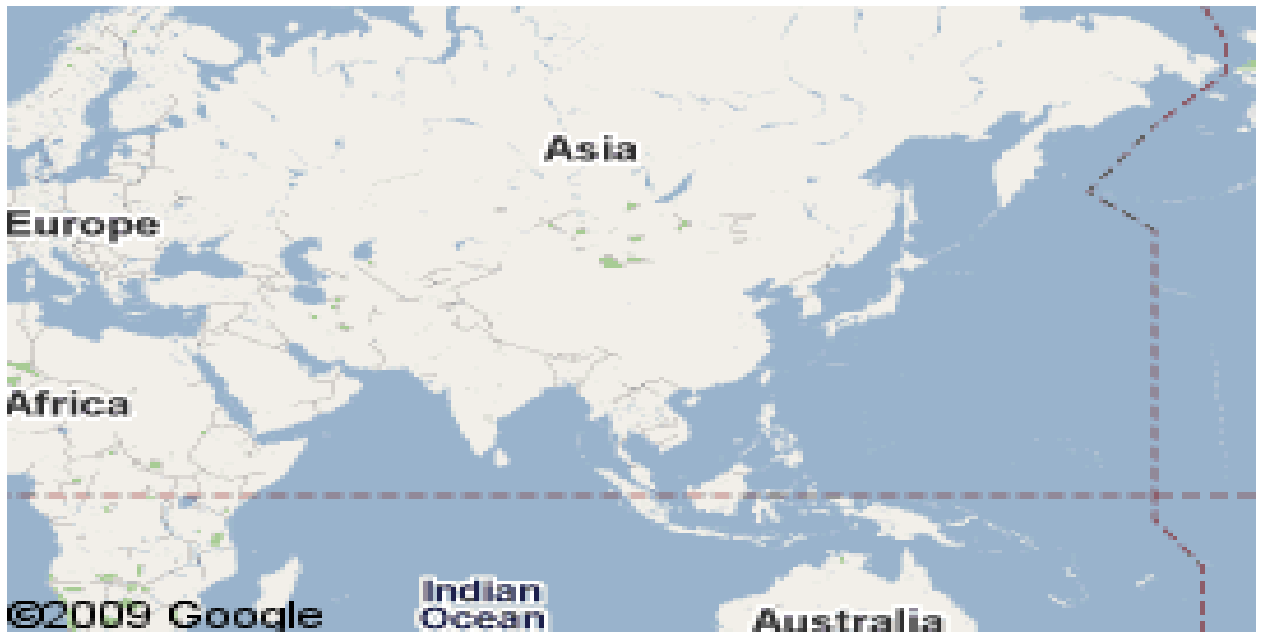
Bé, és hora de llevar-se... No ha estat el despertador qui m'ha desvetllat, sinó els nervis i el mal de panxa. Em vesteixo, no de qualsevol manera però. La maleta ja està feta: Un parell de mudes, sabates còmodes, un llençol per protegir-me un moment donat, una farmaciola per petits accidents, la càmera de fotografiar i els regals per els nens, però encara la mama hi posa alguna cosa per acabar d'emplenar.

Els meus pares em porten a Sant Feliu, allà on hi ha la meva companya, la Dàlia, una ex professora d'anglès que vaig tenir quan anava a primària. Feia molt de temps que no la veia però segueix igual que sempre. És alta, rossa i amb un somriure molt bonic. Té uns ulls verds molt grossos i una boca bastant pronunciada. És molt agradable i amiga dels seus amics. Li agrada molt xerrar i fer-se amb la gent. Per totes aquestes característiques o adjectius com li vulgueu dir vaig decidir anar de viatge amb ella. Primerament però havia de anar amb la Sílvia, la meva mare. Dos mesos abans de marxar els metges ens van comunicar que tenia un càncer i que s'havia d'operar. La meva mare em va dir que no podria venir per qüestions de salut i que m'ho plantegés per deixar-ho per l'any que bé. Jo li vaig contestar que era el meu somni...però en aquell moment no les tenia totes. Estava preocupada per la salut de la meva mare, no la volia deixar aquí. Gràcies a ella i al meu pare he pogut realitzar aquest viatge. M'han donat molts ànims i ganes de anar cap allà. Després d'aquest rebombori vaig decidir contactar amb la Dàlia. Conservava la seva adreça i vaig decidir enviar-li un e-mail. La contestació va ser ràpida i clara: Carla! Quan marxem? Per tant serà la que m'acompanyarà a fer aquest viatge.

El trajecte fins a Barcelona se'm fa llarguet, els nervis són constants, encara no han desaparegut, s'han esvaït. Estic asseguda al costat de la finestra i a vegades faig algun cop de cap. Les mans em suen, no sé perquè... Arribem a l'aeroport del Prat, és ple de cotxes. Baixeu! Sento el meu pare que em crida mentre intenta buscar aparcament en algun que altre lloc. M'acomio d'ells com puc... Els abraço ben fort... Estan contents perquè aquest era el meu somni...però per altre banda crec que els faré patir...encara ara pensen que sóc massa petita. Els trobaré molt a falta, ho se. Són molts els quilòmetres que ens separen.

A quarts de vuit surt el nostre vol, per tant en fem avia, facturem maletes i cap dalt. A les deu aproximadament som a Londres, on hem fet escala per arribar a Delhi, un dels aeroports de la India.

MAPA DEL CONTINENT ON SÓC:

LA INDIA, EL MEU DESTÍ:

Després d'haver recollit les maletes, ens endinsem a l'aventura. Bé...primer anem al lavabo...passarem unes quantes hores sense poder-hi anar. És aquí on ja la cosa canvia una mica: uns colors viu: vermells, grocs, taronges... unes olors fortes: essències, espècies desconegudes per mi ,fins i tot el lavabo en si, un forat a terra, són del tot diferents que a casa nostre. Entrem, jo em quedo esperant a la Dàlia mentre em miro el mirall. És ple de dones del país, totes em miren poc dissimuladament... crec que es per la manera com vaig vestida, sóc una turista: motxilla i ollerres de sol.

Tinc el mateix color de pell i en canvi parlo amb la meva companya amb un altre idioma que elles no entenen. Em sento un xic observada però penso que això és el començament i que d'aquestes coses me'n trobaré tot el viatge.

CARLA

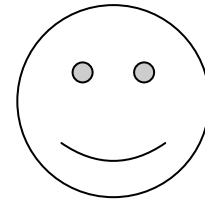
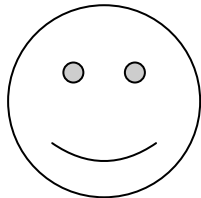
DÀLIA

Ara ja sí que hem d' anar per feina. L'organitzadora del nostre viatge qui ens va dir que tant bon punt arribéssim a l'aeroport, busquéssim a un noi anomenat Sanjeev.

Veiem tot un passadís ple de nois amb cartells. Estic molt neguitosa, no havia vist mai tant de jovent mirant-nos com ho estaven fent ells. L'instin va ser agafar de la mà a la Dàlia, no les tenia totes. Un noi ens crida: GIRLS! És ell si, en Sanjeev. Dur un cartell amb els nostres noms. Ens acostem a ell molt decidides. És un noi encantador, sap parlar l'anglès perfectament i això fa que ens tranquil·litzi una mica.

És un noi morenet de pell, amb unes dents que salten a la vista per la seva lluentor i amb un somriure que les ressalta. Ell serà qui ens acompanyarà fins a l'hotel allà on

passarem la primera nit.

Caos total al sortir de l'aeroport, cotxes i més cotxes, sorolls, botzines, i tot tipus d'animals. Ara si, som a l'autèntica India.

En Sanjeev ens convida a entrar al seu cotxe i ens deixem portar fins arribar a l'hotel.

HOTEL DE DELHI:

HABITACIÓ

LAVABO

Descarreguem maletes i anem a dormir...Bé, però abans de tenca els ulls, em venen tot un seguit d'imatges, sentiments, sensacions... Demà serà un altre dia.

DIA 23: D'AGOST (taees agasat): "Jo no sóc el meu cos, soc més. Jo no soc la meua parla, els meus òrgans, l'oïda, l'olfacte; aquest no sóc jo. La ment que pensa, tampoc soc jo. Llavors si res no on jo, qui sóc? La consciència que roman, aquest sóc jo."

A dos quarts de nou sona el despertador, la calor es del tot insuportable, però encara ho són més el soroll del cotxes al passar. Una de les coses que mai entendré és el perquè de tocar la botzina per tot... Per fer passar una mica aquesta calor ens dutxem. Posem una mica d'ordre a les nostres maletes ja que avui ja no passarem nit aquí, marxem cap a Sikar, a casa d'en Madan. Quan ho tenim tot enllestit, ens truquen per telèfon. Una veu dolça ens pregunta amb un anglès no gaire perfeccionat si volem alguna cosa per esmorzar. Ens mirem una mica la carta i sense pensar-nos-ho gaire demanem dos cacaolats, dos suc de taronja i uns *xapatís*: una espècie de crêpes.

Després d'esmorzar en Sanjeev el nostre guia, que ha dormit a l'habitació del costat, ens fa un truc a la porta. Ens diu que d'aquí deu minutets ens vindran a recollir les bosses i que farem rumb a Sikar.

El trajecte a Sikar és bastant dur, em estat sis hores aproximadament amb un cotxe molt petit per fer 200 kilòmetres. Sort de l'aire condicionat que de tant en tan funcionava. Un paisatge per això...n'he vist de tots colors... d'animals no n'han faltat en cap moment: serps, rates, micos, i com no...les famoses vaques sagrades. Una cosa que em va sobtar molt va ser els pobles que ens anàvem trobant anant cap allà. Cada deu kilòmetres aproximadament ens veiem una mena de barracons, tots ells construïts a partir de plàstics i cartrons. Allà hi habitaven les famílies Indus. Tothom ens mirava com si fóssim extraterrestres. Aprofitàvem els moments en que el cotxe reduïa la velocitat a causa dels maleïts tolls per fer el màxim de fotografies.

Cada vegada som mes a prop de Sikar, allà on passarem els quinze dies. Ens espera la família d'en Madan. Estic un xic nerviosa perquè no se ben be el que em trobaré...intento tenca els ulls una mica, no estic cansada, el llit de Delhi era molt còmode. De sobte, veig fora una casa un grup de persones. Sembla una família formada per un pare una mare i un nen petit. El cotxe para a 2 metres d'ells. Són ells? Ens preguntem la Dàlia i jo.

-Sanjeev: OK girls, we're arrive! Welcome to Sikar.

La Dàlia i jo creuem mirades...estic una mica espantada, ja he vist les cares de la meva nova família a la India...però la veritat és que no se pas quin peu calcen.

Sortim del cotxe per agafar les maletes, però en Sanjeev i en Madan ens avancen. Nosaltres els seguim, fins arribar a l'entrada de la casa.

-Madan: Hello girls! My name is Madan and this is my house. Welcome to India!

-Carla i Dàlia: Thanks very much! We're very happy to stay here, with us.

-Madan: Are you tired? Please come with me and take a cuop of tea.

-Carla i Dàlia: Oh yes, thanks.

Varem deixar les maletes prop de la porta i vam acompanyar en Madan.

Va ser aquí on vam poder descansar una mica. Varem estar presentant-nos amb la família...

Quan ja el meu anglès començava a fluïxegar, a causa del cansament, vaig mirar a la Dàlia com dient...si-us-plau, anem a dormir una estona. En Madan se'n va adonar de les cares que fèiem d'esgotament. Ens va dir que ara ens acompanyaria a les habitacions. Va ser llavors quan la Nira, la seva neboda ens va fer un ritual de benvinguda. Amb una mena de tinta vermella i uns grans de arròs que va posar al seu polze i va fer una reverència.

Al acabar varem pujar les habitacions per descarregar les maletes i poder dormir una mica.

Després d'haver descansat una mica, la Nira ens va venir a buscar. Varem baixar les escales i ens varem reunir tots. La Dàlia, en Sanjeev, una noia catalana que l'endemà marxava, en Madan, la Nira i jo. En veure aquell panorama, vaig voler fer una fotografia per tenir un record de la meua família Indú. Molt amablement els i vaig demanar, ells amb un somriure d'orella a orella em van dir que si. En Madan va voler cridar a la seva mare, la Tuca, que també vivia a la mateixa casa. El seu germà, i el fill petit. També hi apareix a la fotografia en Manto, un noi de l'Himalaya que va ajudar-nos en tot el voluntariat, el xofer que ens va dur de Delhi a Sikar...

Varem està xerrant i fent una mica de broma. La Nira i la mare d'en Madan varen anar a fer el sopar, nosaltres allà a la set de la tarda varem anar a fer un vol per conèixer una mica la casa.

Una casa preciosa la veritat. Vam anar per tot arreu... Varem anar a veure com feien el sopar les dones de la casa...vam veure com feien el xapati...com munyien les vaques... Respiràvem unes olors tan especials...era a la India, encara no me'n feia a la idea la veritat. Estava molt contenta, amb la Dàlia ho havíem comentat algun cop.

LA NIRA FENT EL SOPAR

LA KAIA FENT EL PA

Vaig sentir molta curiositat en veure com feien el pa. Suposo que va ser la cara que vaig fer la que va cridar l'atenció a la Kaia. Em va acostar aquest vol ple de farina i la massa.

LA TUCA, RENTANT PLATS

MUNYINT LES VAQUES

A les vuit de la nit ja érem tots asseguts a taula esperant el sopar. La Dàlia i jo per educació vam intentar ajudar a les dones a parar la taula...i posar una mica d'ordre. En Madan ens va cridar l'atenció...paraules textuais i traduïdes: Això es cosa de dones, vosaltres aquí sou les convidades. Aquella contestació no em va semblar del tot apropiada, però la meva reacció va ser baixar el cap i respondre amb un somriure.

Era el primer sopar, i la veritat va ser sorprenen. Tot era deliciós! Patates bullides amb una mena de salsa picant i de segon pollastre. Els postres eren una mena de macedònia composta de plàtan i mango.

Es tard...la Dalia i jo decidim anar a dormir...demà serà una altre dia.

DIA 24: D'AGOST (chobees agasat): “Un llibre obert és un cervell que parla; tancat un amic que espera; oblidat, una ànima que perdona; destruït; un cor que plora.”

Ens llevem a dos quarts de set, la calor és insuportable: estem a uns 30 graus aproximadament. Sóc a la India, si, però el meu cap encara és a Palamós. No és ben bé que trobi a faltar la gent de allà, bé, si una mica, però si que podria dir que trobo a faltar llevar-me a les tantes del matí, notar aquella frescor quan obro la finestra, veure'm aquell suc de taronja que la mama em prepara... La tranquil·litat és màxima, els sorolls són nuls, només el mugir de les vaques envaeix el silenci.

La nit ha estat llarga, fins les tres de la matinada he estat escoltant una mena de pregàries amb música, era com una mena de casset gravat, es repetia contínuament...Ho recordo com si fos un mal son, no em deixava dormir i només feia que donar voltes al llit. Ens dutxem i cap a esmorzar. Normalment aquest es serveix a les vuit del matí, avui som puntuals. En Sanjeev i en Manto però són els primers a seure a la taula. Per bona educació sempre esperen a que nosaltres arribem i ens servim.

Els esmorzars són bastant complets, plens de proteïnes i vitamines per poder suportar la forta calor...ja que al mig dia arribem als cinquanta graus. Normalment hi ha “selservis”, un vol de iogurt recent fet, fruita variada, a vegades pomes, plàtans...unes torrades i si vols cafè o té.

Podríem explicar que durant els 15 dies que vaig estar a la India no vaig tastar cap tipus de carn, doncs creuen que no és un

aliment necessari per el cos. Recordo que tots els plats tenen espècies de tota mena, cosa que moltes vegades hagi d'acompanyar el dinar amb iogurt perquè pica molt.

Be, després d'esmorzar, pugem a les

habitacions. Agafem tot el necessari: càmera, bolígrafs, llibretes...no ens volem perdre cap mena d'informació. Avui anirem a una escola pública prop de casa nostre. Ens hi acompanyà en Madan. Quan sortim de casa, una munió de nens se'ns acosten...fan camí fins arribar a l'escola. Tots van vestits amb una mena d'uniforme, samarreta blava i pantalons color kaki. La majoria venen caminant, però n'hi ha que van amb bicicleta. No puc arribar a contar la quantitat de mainada que corre per allà. Decidim acompanyar-los fins a l'escola. Els somriures són masses. Tots ens demanen que els hi fem fotografies. Molts d'ells, ens han explicat que no s'han vist mai el rostre, no han tingut l'oportunitat de veure's en un mirall, per tant l'emoció és massa quan els i ensenyen el retrat que el hi has fet.

Nen: Madame Madame a photo!

Em deien cada vegada que agafava la càmera. No les tenia totes la veritat, eren uns nens molt juganers, i només de veure com agafava aquell aparell, posaven el dit al projector.

Entre ells parlaven, es miraven i reien. Era molt curiós, no entenia res, però tot i així jo també reia.

Fima: Dikhayiye! Dikhayiye!

Narti: Hanjee!

La Fima que de seguida vaig fixar-me amb ella, ja que només calia mirar-li els ulls per veure que era preciosa em deia que en volia una altre fotografia, en Narti ho afirmava.

Al cap de cinc minuts, arribem a l'escola.
Silenci sepulcral, estan fent examen.

És tanta però la curiositat que tots s'aixequen per saber que passa. De cop i volta però apareix el director de l'escola, en Sanja. Amb un cop de pal els fa seure a tots de cop. La Dàlia i jo ens quedem bocabadades, en Madan ens ho nota. Ens explica que aquí a la Índia està prohibitíssim, igual que a Espanya, però que aquí tothom s'ho passa pel forro. Bé, deixant de banda el que ha passat, en Madan ens fa una visita guiada del col·legi en sí.

Comencem per la cuina, una part important per la escola. És un recinte bastant gros, obert per poder-ho airejar. A dins, hi ha dos dones bastant joves. Elles, són les encarregades de fer el "xapati" una mena de crêpe fet amb farina, aigua... i una mena de puré per cada nen. Són dones que han tingut molta sort en poder trobar aquest treball, ja que la majoria es queden a casa fent les feines domèstiques sense cap mena de salari, sempre dependent del seu marit.

No estic del tot còmode en aquest lloc. Veure com aquestes dones treballen cada dia amb aquetes condicions em dol. El meu cap pensa amb les comoditats de Palamós, amb el menjador que tenim allà... En Madan ens comenta amb tota tranquil·litat que això és feina de dones, i que per tant, difícilment pugui veure a un home a la cuina. La Dàlia i jo ens mirem un instant. Diuen que una mirada val més que mil paraules, no? Doncs això és el que succeeix.

Seguidament ens condueix fins a l'entrada principal de l'escola. Allà hi ha com una mena de cartell amb les següents informacions:

Primerament el nom de l'escola, llavors l'any que es va fer, i per acabar els diners que hi van invertir per fer aquesta edificació. La veritat, vaig quedar sorpresa, mai ho havia vist això. En Madan ens va explicar que com més diners s'invertia a les escoles, més nom i prestigi tenien. Llavors quan els pares suposadament anaven a veure l'escola per poder porta el seu fill ho filla apreciaven això, els diners que l'estat havia pagat per poder fer-la.

MONEDA HINDÚ : *La moneda que s'utilitza a la Índia, és l'anomenada rupia (moneda oficial de la República de la Índia.) La primera rupia d'argent va ser introduïda durant el regnat de Sher Shah Suri (1486-1545), a raó de 40 peces de coure (paise) per rupia. Els primers bitllets de rupies van aparèixer al final del segle XVIII, a càrrec del Banc de l'Hindustan, el Banc General de Bengala i Bihar i el Banc de Bengala, entre d'altres.*

Durant el període de dominació britànica i la primera dècada de la independència, la rupia es dividia en 18 annas. Cada anna se subdividia en 4 paise o 12 pies. Fins al 1815,

la Presidència de Madràs també va emetre una moneda basada en el fanam, en què 12 fanams equivalien a una rupia.

Durant independència el 1947, la rupia índia va substituir totes les monedes dels antics estats autònoms, alguns dels quals havien emès rupies equivalents a les britàniques, com la de Travancore. D'altres monedes que van ser substituïdes, varen ser per exemple, la rupia de Hyderabad i el kori de Kutch.

El 1957 es va dur a terme la decimalització i la rupia es va dividir en 100 naye paise (o noves paises, en hindi). Al cap d'uns anys, es va retirar el terme inicial "naye". De tota manera, encara hi ha molta gent que es refereix a les 25, 50 i 75 paises com a 4, 8 i 12 annes respectivament.

La rupia índia va substituir la rupia de l'Índia Danesa el 1845, la rupia de l'Índia Francesa el 1954 i l'escut de l'Índia Portuguesa el 1961. De fet, totes les monedes actuals anomenades rupia prenen el nom de la moneda índia.

Circulen monedes de 5, 10, 20, 25 i 50 paise i d'1, 2, 5 i 10 rupies, i bitllets de 5, 10, 20, 50, 100, 500 i 1.000 rupies. Les monedes de valor més baix (5, 10 i 20 paise), tot i continuar tenint valor legal, circulen molt rarament.

Cada bitllet, il·lustrat una imatge del Mahatma Ganhi, té el seu valor escrit en 17 llengües diferents (en anglès i hindi al davant i en 15 més al darrere).

I finalment podria explicar que 1 Euro són 67.1 rupies. I que per tant també podria esmentar la gran diferència que hi ha de preus. La vida a la India és molt més barata que a Espanya, doncs amb 10 euros aproximadament o menys pots fer les compres de tota la setmana.

FUNCIONAMENT DE L'ESCOLA:

NOM DE L'ESCOLA: Kanwar Pura. És l'escola pública de Sikar. El significat de la paraula: pur: ciutat, pura vila.

1. **Tipus d'escola:** És una escola del govern. El tipus de família que porta els seu fill és de gent pobre, ja que la gent que té un nivell de vida més bo porta el nens a les escoles privades, on segurament el nivell d'educació és millor que el d'aquí.
2. **Com és el centre?** Tots els centres tenen a l'entrada tenen una mena de cartellet amb una informació ja esmentada anteriorment. Parlarem de les classes, on els nens s'hi passen la majoria d'hores. Les classes son bastant grosses, unes més que d'altres. N'hi ha que disposen de taules i cadires, però també n'hi ha d'altres que tenen com una mena de catifa per poder-’hi seure. Al no tenir taules per poder aguantar el paper, tenen com una mena de pissarreta petita. La pissarra és molt petita, i casi bé no la fan servir. No hi ha cap mena de decoració, tant sols un mapa de la India.

3. Com és la comunitat escolar? El nivell que tenen aquets nois de l'escola és baix, molt baix. Només dominen i escriuen el seu idioma, l'indi. L'anglès no es treballa a les escoles, un de cada deu nens l'entenen. Podríem explicar que el que fan bàsicament els professors a les classes és llegir el diari. No es pren cap mena de mesura, no es treballa ni es fa feina. Els nens són educats, s'asseuen i esperen a que passin les hores per poder sortir i jugar. Tenen tot el material necessari per poder realitzar una classe amb condicions. Tots tenen llapisos, llibretes i llibres. Molts professors si que tenen la base per poder ensenyar, n'hi ha però que no tenen cap mena de coneixement. A la classe són 20 alumnes, repartits en dos grups. El de nens a l'esquerra, i el de nenes a la dreta. L'home és l'ésser més valorat. La dona en canvi només serveix per fer fills i per fer les feines de casa. Hi ha una forta pronunciació amb el masclisme.

4. Com és l'aula? Vaig tenir la gran sort de poder visitar totes les aules que hi havia en aquesta escola. En vaig veure de tots colors la veritat. Primerament la dels grans.

Era molt grossa, lluminosa però a la vegada freda. Els jovenets s'asseien a terra, no tenien cap mena de taula per poder posar els seus llibres i escriure com a persones normals. S'asseien en grups de tres o quatre persones per poder cabre en aquesta fina estora per no glassar-se el cul. Les parets tenien un color groguenc, la humitat les havia fet mal be.

Seguidament l'altre classe. Vaig entrar una mica terroritzava, sentia xisclets...venien d'aquella aula. Però quan vaig entrar i vaig veure que tots estaven asseguts a les seves taules i fent veure que treballaven vaig sospirar. Com es pot observar a l'escola hi ha un contrast molt gran entre les aules. N'hi ha que estan del tot equipades com aquesta, en la que podem veure llibres, llibretes, llapisos, morals i pissarres, i l'altre extrem, on no hi ha absolutament res. Això és a causa de la poca preocupació, dels pocs diners que hi ha i de les poques ganes de treballar. És un país molt deixat en tots els àmbits, s'ho prenen tot molt amb calma, hi això moltes vegades pot causar desperfectes. Un exemple molt clar seria als carrers, no hi ha cap mena de recollida de

escombraries...En les construccions, ens explica en Madan que moltes vegades deixen les coses a mitges...no hi ha ganes de treballar.

L'ambient de la classe era bo en tots els sentits. S'hi respirava tranquil·litat...

5. Quins materials i recursos didàctics s'utilitzen? A casi bé totes les aules hi podem

veure un mapa mundi. És vell i està fet mal be però... Al costat del mapa mundi tenen un mapa de la India. És ple d'etiquetes que en assenyalen els llocs més importants que hi ha a la india i que són dignes de veure. És curiós d'explicar, aquí un nen qualsevol té una visió del material que utilitza molt diferent del d'allà. Cuiden molt bé el seu material. Tots tenen el nom a les seves llibretes i fins i tot encoberten els llibres amb paper de diari perquè no es facin mal be...El món de la informàtica en aquesta escola no hi ha arribat. Treballen amb paper i llapis comparat amb nosaltres que en alguna classe fem servir ordinadors... i torno a repetir...no valorem el que tenim...ràbia dins meu.

6. Com és el mestre dins l'aula? Em va sobtar bastant el comportament del mestre dins l'aula. Va estar tota l'estona assegut, amb un somriure d'orella a orella i escoltant el que els hi dèiem als noiets. Com ja hem comentat, les classes no són gaire fructuoses, tenen quantitat de material per poder-ho fer i no l'aprofiten. La majoria de vegades el professor s'asseu a la seva cadira, una mica més còmode que la dels alumnes, i parlant vulgarment, veu com passen les mosques. Els alumnes parlen tota l'estona de les seves coses, tret d'algun espavilat que fa feina.

Tots els professors van sempre amb una mena de bastó. A la India està del tot prohibit pegar als alumnes, aquesta escola es saltava la llei doncs veies a tots els nens amb por, vigilant que cap professor els enganxes desprevingudament.

7. Com s'organitzen les activitats al llarg de la setmana i el dia? Tots els alumnes de les escoles, en comparació aquí venen caminant fins arribar a l'escola.

Arriben a dos quarts de nou. Abans de començar les classes tots els alumnes es posen amb fila india, mai millor dit, i comencen unes pregàries. Aquestes, són bastant llargues i amb una entonació, semblen cançons. Al acabar, es treuen tots

les sabates i cadascú ja sap on ha de anar.

Per tant doncs, després de fer les pregàries que duren aproximadament un quart d'hora es comencen les classes. De nou a quarts d'onze es fa horari lectiu. Per indicar la hora terminal no hi ha cap

mena de timbre, botzina etc... com aquí, a Catalunya. El professor va mirant el rellotge, fins que veu que ja és hora, per tant, deixa sortir als nens.

És hora del pati, tots es calcen tret d'alguns que ja estan acostumats i que per tan deixen que moltes vegades petites pedretes se'ls clavin als peus. (No vull marxar...sóc feliç en aquest moment...tot això és màgic).

L'esmorzar és molt diferent del d'aquí. Els nens no porten l'entrepà ni cap mena d'aliment per poder passar la gana i per fer amb condicions la següent classe. Per tant, hi ha unes dones que són les encarregades de fer

un petit esmorzar perquè els nens puguin fer un petit mos. A la sala de professors hi ha com unes cassoles. N'hi ha un que és l'encarregat de anar les buscar. Es reparteixen i tots fan una cua darrera d'aquelles dones. Aquets nens veuen el menjar com si fos una relíquia...l'últim cigró...l'últim bocí de pa és important. Gairebé totes les escoles són obligades a donar aquesta mena d'àpats entre hores, ja que moltes famílies no poden donar de menjar als seus fills. (Jo mels miro...decidit, em vull quedar! però penso amb la meva família...em poden més ells...). Be, tenim col·locats als petits darrera d'aquelles dones, esperant el seu esmorzar, tots amb un somriure d'orella a orella. Tenen tots gana. A cada plat hi ha un "Xapati" és com una mena de pa fet de farina i aigua. Al costat, verdures amb patates. Impressionant...amb cinc minuts ja no hi quedava res als plats!

És molt curiosa també la posició que tenen tots. Per ells molt còmode. Per la salut perfecta. No fan servir covers tampoc, tothom menja amb la mà dreta. L'esquerra la fan servir per d'higiene. A l'escola no varem veure n'hi ens van ensenyar cap lavabo, doncs varem pensar que a l'escola es funcionava com a casa, un forat a terra.

Després d'esmorzar, fins i tot els més petits de tots renten els plats. Es reparteixen per les fonts que hi ha, si se'n pot dir fonts...i renten els seus respectius plats.

Mireu la fotografia...sem cau la baba només de veure'ls...donaria el que fos per tornar-los a veure.

Guarden tots el plat altre cop a la sala de professors, i ara, a jugar.

Tenen un pati molt ampli, és ple d'arbres, molt bonic. Juguen tots junts,

no hi ha cap mena de discriminació. Nens i nenes, petits i grans, tots coincideixen amb el mateix joc.

"LANJAR"

Es treuen tots les sabates i les posen tot fent una fila. Es fan dos grups, uns a un costat i els altres a l'altre. Varem intentar-hi jugar...impossible són tots molt bèsties. Juguen amb força, però no amb agressivitat, volen un repte, i quan l'aconsegueixen ja són feliços.

No només els alumnes fan pati, els professors també. Aquests agafen unes quantes cadires i s'asseuen fent rotllana. Parlen de les seves coses, però mai, deixen el tros de

canya per si hi ha algú que fa una malifeta.

A la fotografia es pot observar la branca. És a terra, al mig, als peus de l'home que va vestit completament de marró.

És hora de començar altre cop la classe. El director és el qui mana. Fa un crit molt fort, i tots els alumnes saben que han de fer i a on anar. No és fins a quarts d'una la una que s'acaben les classes. Depenent de l'època de l'any es fa classe a les tardes, si la calor és massa, es deixa per el dia següent. Cal donar importància al clima, ja que a l'estiu poden arribar als cinquanta graus. A les classes no hi ha cap mena de aire condicionat per suavitzar la situació.

8. Normes de l'aula? Podem dir que no hi ha cap mena de normes casi bé. L'educació és el més important que hi ha a la India. Per tant, el nens quan el professor entra a l'aula és del tot obligatori que els alumnes s'aixequin i facin una referència tot recitant un "NAMASTE" (*Námaste 'm'inclino davant tu'*) en idioma hindi i sànscrit és una expressió de salutació d'Àsia del sud originat en Índia. S'usa tant com l'hola i l'adéu de l'idioma català. Normalment s'acompanya per una inclinació lleugera del cap, feta amb els palmells oberts i unides entre si, davant el pit.)

Ajunten tots les mans. Una altre norma important és traures les sabates, però no només a les aules, també a les respectives cases.

És hora de marxar, ha estat una visita fantàstica. Quantitat de nens se'ns apropen, ens agafen de la mà, no volen que marxem, nosaltres tampoc ho volem, per tant demanem a en Madan si ens deixa estar una estona més amb aquelles petitons... Comencen les preguntes, els petons, les abrasades...d'eu meu! És tot perfecta...

La càmera de fotografiar no para ni un instant. I ara...toca jugar una estona! Però la cosa no dura gaire, és tanta la competitivitat...que ens eliminen.

Bé, ara si que és hora de marxar...ens acomiadem de tots aquells nens i marxem cap a casa en Madan. Me n'he anat d'aquella escola molt contenta. Ens han acollit molt bé tant els nens com els professors. Ens ho hem passat molt bé jugant amb els petits, ells reien i nosaltres fèiem fotografies perquè es veiessin.

Cada dia estic més contenta de la feina que estic fent a la India, m'hi sento útil en aquest país.

No hi ha gairebé ningú per el carrer, n'estic segura que és a causa de la calor! Arribem a casa i el primer que fem és dutxar-nos, com no amb aigua calenta...horrible! El recinte on tenen guardada l'aigua toca les 24 hores del sol...hem escollit la pitjor hora. Després d'una bona dutxa, pugem a l'habitació, fem una mica de feina i ens estirem al llit, és aquí quan el meu cap pensa...i pensa...i pensa...

Tanco els ulls, i el més normal és que ens surti projectada una paret negra, a vegades plena d'estrelletes que fan pampallugues...a mi però, no se m'apareix aquesta paret, sinó que em venen al cap un seguit d'imatges, un seguit de sensacions, emocions, olors...sóc a la India, el meu somni! Un soroll, és la meva panxa. Són tantes les coses que em venen al cap que no se ben bé com explicar-ho...i bé, ho expresso amb llàgrimes, però no són llàgrimes de tristor les que vessen damunt el meu rostre, sinó que són llàgrimes d'alegria, són llàgrimes de satisfacció i d'agraïment...estic fent el que més m'agrada, ajudar al màxim aquestes persones que de veritat ho necessiten, aquelles persones que per un tros de pa donarien el que fos...som una petita part del món, una milionèsima part...entre tots ens hauríem d'ajudar, agafar-nos de les mans, i tirar endavant. Però sempre hi ha algú que es deixa anar, que trenca la cadena...

És hora de dinar...els nostres estómacs es queixen. Cada dia dinem a casa, avui hi ha arròs, com la majoria de dies amb salsa de verdures. És tot boníssim, el més cos ja es comença acostumar al menjar vegetarià.

Són quarts de quatre de la tarda, estem cansades, la calor ens esgota, però no podem perdre el temps. Avui anirem al poble de Síkar una ciutat dins l'estat del Rajasthan.

5.000.000 d'habitants són els que ocupen Síkar. Caos total, motos circulant a tota pastilla, gent cridant, contaminació...els ricshaws, una espècie de cotxes emplen els carrers d'aquesta ciutat. I jo, em sorprenc la tothom s'ho pren amb calma, ningú s'estressa.

Avui el nostre guia és en Manto, un noi del Nepal que ajuda a en Madan a fer els voluntariats. Ell, és de la zona del Nepal, un noi encantador i que sap parlar perfectament l'anglès. Es coneix tota la zona, ens porta amunt i avall de la ciutat sense cap mena de problema. El nostre objectiu és comprar detalls per la família i quatre peces de fruita per passar la gana. Síkar no és un lloc turístic per poder visitar llocs, és ple de mercats per poder comprar. També anem en busca de "Saris" el vestit típic de la Índia. I per això anem a una botiga especial. Una passada, mai havia vist tants colors junts. Varietats de blaus, de verds, de vermells, de taronges, una meravella! Demanem per els Saris, els treballadors queden bocabadats, volen vendre el que sigui i ens porten

vint, trenta vestits tots diferents, també mocadors per poder compaginar amb el vestit, polseres... els preus són baixos, molt assequibles per nosaltres.

Ens en compren tres cadascuna. La diferència de preus és molt grossa. Cada vestit ens ha costat 200 rupies, que amb euros són aproximadament 2.97 €.

No ens veiem massa be amb els vestits. A més no són gens còmodes, són d'una tela força gruixuda per les altes temperatures que hi ha, però tot i així ens fem un fart de riure.

Ha estat un dia força esgotador...marxem a casa ens dutxem, sopen i anem a dormir.

DIES 25 D'AGOST (pachees agasat): “És d’hipòcrita estimar a la humanitat en el seu conjunt i odiar a qui adopta els nostres punts de vista”

Són dos quarts de vuit del matí, avui ens hem adormit. Crec que el nostre cos ja està acostumat a la vida i a les condicions que comporta viure a la Índia. Trobo a faltar la meua gent, i a la meua família. Aquí però em tracten com si ho fos.

Ens dutxem amb aigua calenta com cada dia, esmorzem una mica de xapati(pa) amb xai(te) i cap a treballar. Avui és el primer dia que anirem a Banjara Basti, el destí per el qual vinc a la Índia. Banjara Basti és un poblat prop de la ciutat de Síkar, és aquí on viuen els Intocables. Ens han avisat de que avui serà un dia dur, ens han explicat com són aquestes persones, com es comporten...Ens vestim còmodes, agafem càmeres i som-hi.

El camí és força llarg amb el mitjà de transport que utilitzem, el Rickshaw. En ho prenem amb calma però, ja hi haurà temps per neguitejar-nos després.

Sortim de casa en madan, aquí encara hi ha asfalt. Això però només durarà deu minuts, ja que els vint restants seran camins de terra en plena ciutat.

Com podem observar a la imatge, a l’esquerra hi ha una construcció d’un edifici que encara no s’ha acabat, runa per a tot arreu...

UNA MICA D'HISTÒRIA...

A la india ser intocable no és gens bo, més aviat tot el contrari...ser intocable significa pertànyer a la classe social més baixa, i ser depreciat i humiliat per tothom, des de el naixement fins la mort, i fins i tot després de fer-ho. A la India segueix existint el sistema de castes per classificar socialment a les persones. Al pertànyer a una casta o a una altre marca sempre des de el naixement, i que es transmet de generació en generació, sent impossible per una persona canviar de casta al llarg de la seva vida. El sistema reconeix quatre castes fonamentals jerarquitzades de major a menor puresa:

- Brahmanes, sacerdots, encarregats de interpretar i ensenyar els textos sagrats.*
- Kshatriyas, guerrers i governants, encarregats de defensar a la societat.*
- Vaishyas, artesans i comerciants, encarregats d'alimentar a la societat.*
- Sudras, camperols i gent treballadora, el qual la seva tasca és servir a les demes persones.*

La casta és, juntament amb la família, la principal referència de les persones i tota la seva vida està condicionada per ella: les seves relacions socials, la seva professió, el seu matrimoni... El codi de Manu (recopilació de normes jurídiques que regeixen el sistema de castes) explica als membres de cada casta amb que han de treballar, com alimentar-se, amb qui casar-se, quan combatre, com mantenir-se nets i a quines persones evitar. Aquí s'acaba la jerarquia de les castes, la jerarquia de les persones pures. A baix de tot de les quatre castes hi ha els exclosos, anomenats també els intocables, que constitueixen l'estrat més baix de la societat.

Els intocables són persones considerades impures per naixement i per tant, no dignes a ocupar un lloc en el sistema de castes. Representen del 15% al 25% de la població (més de 160 milions de persones) i són discriminades contínuament a tots els nivells, econòmic, social, cultural, polític...

Porten a terme treballs tradicionalment considerats com els bruts o degradants, i molt mal pagats (incineració de cadàvers, neteja de comunes, neteja de pous sèptics...); treballs que impliquen un contacte físic amb sang, excrements i altres "corrupcions" del

cos, segons el codi de Manu. Fins i tot, per la seva impuresa les persones intocables son repudiades, insultades i expulsades de llocs públics; se'ls prohibeix recollir aigua dels mateixos pous que les castes superiors i menjar i beure amb els mateixos coberts en els restaurants. A tot això se li afegeix la violència. Els intocables solen ser víctimes de violacions, assassinats per part d'algun membre de castes superiors...

DADES IMPORTANTS:

- *Del 90% de les persones pobres i el 95% de les analfabetes a la India són intocables.*
- *Uns 40 milions de persones, la majoria intocables, treballen forçosament per pagar deutes antics. Dels 40 milions, 15 són nens i nenes que treballen amb condicions de semi esclavitud per sous miserables.*
- *La meitat dels nens intocables (i el 64% de las nenes) no poden acabar la seva educació primària degut en part a que són humiliats pels seus mestres.*
- *La majoria del treball infantil a la India es dona entre nens i nenes intocables.*
- *Els crims contra les dones intocables són especialment durs. A vegades són violades o colpejades per homes de castes superiors, terratinents i policies. A més, milers de adolescents intocables es veuen forçades a la prostitució.*

(<http://noticiasinteresantes.blogcindario.com>) juntament amb explicació de'n Madan.

PROJECTE D'EN MADAN ENVERS BANJARA BASTI:

L'any 1980 en Madan, un home de cinquanta anys, va començar a moure's per tal de poder dur a terme aquest projecte. Va estudiar econòmiques, és un home molt espavilat i amb ganes de fer molta feina. L'any 2000, va anar al Japó on ell ens afirma que hi ha gran quantitat de feina i oportunitats per poder estar en una empresa. Aquí va trobar algú que s'assemblava amb ell, i que per tant podria ser útil per ajudar-lo. Podria explicar també que té molts contactes amb gent de Dinamarca.

Va ser l'any 2007 quan tot va començar. En Madan com ja em esmentat abans era un home viatger, molt obert i amb ganes de treballar. Va voler dur a terme a la India una petita ajuda per els intocables. Primerament va voler organitzar-se la vida a la India, el seu país natal. El seu pare era un home amb diners, de la casta dels Brahmanes. Tenia una casa gran on poder instal·lar tota la família.

Casa on vam viure

La família d'en Madan

Aquí va ser on tota la feina va començar a fluir. Al situar-se va voler definir una mica i pensa el que volia fer. Va ser llavors quan va conèixer Síkar. El poble més a prop que tenia i on hi vivien els intocables, Banjara Basti. Va començar també a fer-se conèixer tot fent webs per tal de informar de la feina que ell duia a terme, ja que en el seu propi

país no va rebre mai cap suport. Va tenir contactes amb gent de Dinamarca, UK, i Espanya. A Espanya, concretament a Catalunya va contactar amb la Nuria Moreno, una noia que des de feia moltíssim temps que es dedicava a fer viatges solidaris i col·laborar amb projectes i associacions del tercer món, com és el cas de Banjara Basti.

L'objectiu que tenia entre mans era intentar tirar endavant als petits de la família, tot ensenyant-les-hi les necessitats bàsiques: rentar-se la cara, les dents, i una educació. Per fer-ho, necessitava gent que el recolzés, i el més important que l'ajudés. Va ser llavors quan va conèixer en Manto, un noi jovenet de l'Himalaya que estava disposat a fer-ho amb col·laboració de voluntaris.

Ara mateix són dos quarts de nou, les cames em tremolen, no se ben bé el motiu del perquè ho fan. Estic nerviosa potser, però a la vegada contenta. Tinc moltes ganes de conèixer aquestes famílies i sobretot d'ajudar-les en tot el que pugui. Utilitzem el Rickshow per arribar fins a Banjara Basti, i qui ens acompanyarà serà en Manto i en Madan. Per fer 10 quilòmetres fins arribar a la nostre destinació ens estem gairebé mitja hora. El trànsit és del tot insuportable aquestes hores del matí, a més a més avui em enganxat mercat, per tant tot ple de paradetes resseguint la carretera. És impressionant la quantitat de colors que he vist en un moment. Fruïtes de tota mena, flors a més no poder! I quina olor...no sabia ben bé com descriure-la doncs n'és una barreja de tot el que hi ha. D'animals no en falten, camells n'hi ha a cada cantonada, són uns animals molt útils a la India, capaços d'arrossegar tot tipus de càrrega. També ens trobem esquiroles rosegant alguna que altre cosa que troben...bé estem arribant, agafo la mà a la Dàlia.

La meva primera impressió és difícil d'explicar sobre paper. Quantitat de nens corren darrera del rickshows, n'hi ha que s'intenten enganxar al cotxe. Tots riuen, sento crits amunt i avall. Em sento tant petita aquí dintre el cotxe, estic espantada, si, ho reconec. Em miro a la Dàlia, crec que ella pensa el mateix que jo. Fem el cor fort però i baixem del cotxe. Millor dit, ens baixen. Són cinc les nenes que m'agafen de la mà tot cridant-me "Madame, madame"! Col·lapsada seria la paraula adient per poder descriure'm en aquell precís moment. Eren moltes les ganes de poder conèixer aquella gent, però ara no em reconec n'hi ha a mi mateixa. En Manto ens tranquil·litza una mica, la nostre

cara ho diu tot, i ens intenta calmar. Ens porta fins el lloc on hem de treballar. Tinc ara mateix a deu nens i nenes enganxats a mi, no exagero. Un a l'esquena que em busca els polls, quatre a cada mà i un davant que no em deixa avançar.

Namasté...Aap kayse ho?...Suprabhat...Mitra...Sunder

Quantitat de paraules que se'm van quedar gravades al cap i que llavors vaig preguntar a en Manto.

Namasté (Hola i adeú), Aap kayse ho? (com estàs?), Suprabhat (Bon dia), Mitra (amic/ga), Sunder (bonic/a).

Bé, comencem la jornada. De cop i volta, totes les criatures que estaven amb nosaltres desapareixen. Corren cap a un turó prop de les petites "barraques". La Dàlia i jo ens mirem, decidim seguir-los. Anem trobant per el camí les seves peces de roba. Ara ja si, sabem on van.

Impressionades al veure com es dutxaven aquells nens. Aprofitant un forat de la canonada que anava directa a les grans ciutats es remullaven com si d'una festa es tractés. El terra era ple de plàstics, vidres i tot el que et puguis imaginar. Sense cap mena d'ajuda s'assequen, i es vesteixen.

Veia aquells nens allà mig, i pensava en jo mateixa vint anys més gran. Pensava amb els meus fills, amb la bona o mala sort que tindrè, si els podré alimentar com es mereixen, si podré podien fer...

En Manto ens acompanya altre cop on em començat la caminada. Em de començar a preparar les classes però no abans d'haver-les-hi donat d'esmorzar. Ell ja porta preparada una carmanyola, per tant només cal seure'ls a terra i començar a repartir. Abans que comencin a esmorzar però, han de resar. Per tant es posen tots de peu, ajuntes les mans i diuen quatre paraules amb un to recitatiu.

Al acabar els assentem tots, un al costat de l'altre. Els hi repartim uns plats i esperen a que els hi toqui el torn per poder esmorzar.

Al acabar d'esmorzar els i repartim uns raspalls de dents que ha portat en Mantu de casa en Madan perquè es puguin rentar les dents. Aquell moment és màgic. La Dàlia i jo ens repartim la feina. Ella és l'encarregada de donar els raspalls, mentre que jo els hi poso la pasta. És graciós veure la cara que fan els nens i nenes

quan es posen aquella mena de pasta de color vermell a la boca. N'hi ha que no els i agrada gens, i ho fan perquè els vigilem, però n'hi ha d'altres que els hi em de dir que no es mengin la pasta de dents perquè és tòxica.

Tots preparats, nets i menjats. Ja podem començar les classes. Primerament la Dàlia i jo ens presentem, encara no hem tingut temps de poder parlar amb ells i explicar-los hi d' on venim. Tots ens escolten bocabadats, molts d'ells no saben ni on és Europa. Tot i que són petits, em poso nerviosa a l'hora de parlar en anglès, però bé, prova superada,

ja els tinc a tots a la meva falda.

Els assentem a tots a terra amb fila, els i repartim unes pissarres i comencem la classe. Primer de tot jo, em col·loco davant d'ells amb una pissarra més grossa, i els hi apunto els mesos de l'any. La majoria d'ells ja se'ls saben, però n'hi ha d'altres que no saben ni per on començar. Els faig sortir a la pissarra aquells que els hi costa més, és un fart de riure, estic gaudint molt.

I...com que veig que no se n'acaben d'ensortir...els ajudo tan com puc.

Per avui ja hem acabat...per ensenyar els mesos de l'any ens hem estat tot el matí, han estat moltes hores, intenses però molt ben aprofitades. He gaudit molt fent aquesta feina, tinc ganes de torna-ho a repetir...i penso que: cada cop tinc més clar dedicar-me a l'ensenyament.

Ens acomiadem dels noiets, i fins demà!

Namasté...

Dia 26 d'agost (chabees agasat): "Inspiro i tranquil·litzo el meu ser; expiro i llavors somric.(Mantra zen del mestre Nhat Hanh al fer meditació)."

Els meus ulls s'obren a poc a poc, tinc molta son, però els ànims hi són presents per llevar-me. Vull tornar a veure aquells petits, vull que em donin petons, que m'abracin, vull que em cridin per el meu nom... Com cada matí per acabar-nos de despertar ens dutxem, llavors baixem per esmorzar amb la família i anem cap a Banjara Basti.

Avui ja no serà tant dur com va ser ahir, doncs ja coneixem el territori i els nens que hi viuen. Fem el mateix trajecte que varem fer ahir amb el mateix transport, el rickshaw.

La Dàlia i jo compartim la mateixa il·lusió, a totes dos ens agraden molt les criatures, ahir mateix ens ho varem passar molt bé, per tant ens esperem l'arribada amb moltes ganes.

Quan arribem, els mateixos somriures, les mateixes abraçades i els mateixos petons...els trobava a faltar. Avui farem casi bé les mateixes feines i les mateixes activitats. Ens trobem amb un problema però, avui no hi ha aigua per dutxar-se, per tant Hem de buscar alguna solució. Se'ns

acudeix anar al poble del costat a buscar aigua. Recollim dues galledes, avui només ens rentarem la cara, demà si hi ha aigua ja ens dutxarem.

A cap casa de Banjara Basti hi ha aigua corrent. Solen agafar aigua de la canonada que va a parar a les grans ciutats per poder cuinar, rentar-se etc... La majoria de vegades però no hi ha aigua.

Després d'haver-nos rentat la cara, fem el ritual del primer dia. Resem, els hi donem de

d'esmorzar perquè puguin treballar amb condicions i seguidament es renten les dents. Normalment resaven el que en Manto els hi ensenyava. Ell ho havia après de quan era petit, la seva mare li feia dir cada nit.

Avui els hi ensenyarem l'abecedari en anglès. No havia esmentat anteriorment que les classes eren en anglès. Per fer aquesta classe en Manto ja tenia preparat tot el material per fer possible la classe. Són una mena de cartolines amb la lletra de l'abecedari i al costat un objecte que comenci per aquella lletra. És un mecanisme molt eficaç perquè els nens aprenguin ràpid les lletres. Posaré un exemple perquè quedi clar: A for apple, B for ball, C for car, D for dog...i així successivament.

El Material el porta en Manto, en Madan li ha subministrat amb els diners que aconsegueix amb els voluntariats. A més a més, nosaltres portem papers en blanc i bolígrafs perquè no els hi falti de res.

Veure com els nens et prenen atenció i que et demostren que els hi interessa el que els hi expliques és el millor que et pot passar...Em demanàvem que els hi expliques més coses, no només l'abecedari, sinó que aquell dia també varem fer els animals utilitzant el mateix mètode. Va ser curiós quan els i vaig explicar que a Espanya un dels animals de companyia més valorats eren

els gossos. Era estrany per ells ja que allà el gos és la reencarnació d'un lladre. Els gossos a més a la Índia són com aquí les rates, animals bruts i amb malalties de tot tipus. Ells, en canvi em van explicar i també ho vaig poder comprovar que els camells allà són els animals més apreciats, ja que són animals de càrrega i descàrrega, juntament amb les vaques un animal molt important a la religió hindú. La vaca és concebuda com la mare de la humanitat per el nutrient que subministra: la llet. Una mare alleta als seus fills sense esperar res a canvi. D'igual manera que la vaca en don la seva llet. Per això mateix la religió hindú compara la mort d'una vaca amb la d'una mare. També parlàvem de les rates, un animal molt protegit a la zona del Rajasthan, concretament a Deshnok. En aquesta ciutat hi trobem el temple de les rates. La mitologia hinduista diu que *Karni Mata* una reencarnació de la deessa Durga que va viure durant el segle XIV, va demanar a *Yama, el déu de la mort*, que ressuscités el fill

d'un trobador. Al negar-se *Karni Mata* va reencarnar tots els trobadors en rates, privant a Yama d'aquestes ànimes humanes. En aquest temple hi ha milers de rates, tants com trobadors?

Al Karni Mata es duen a terme cerimònies, ofrenes... Una de les ofrenes que donen els indis a les rates són llet i grana.

Segons el creients hi ha tres fets significatius:

1. Veure una rata blanca
2. Que et passi una rata per sobre el peu
3. Menjar "*Prasad*" salivat per aquets rosegadors.

Bé, al acabar les classes els i deixem una mica de temps lliure per poder-se distreure. En Manto porta de casa una bossa plena de cordes per saltar, pilotes, i alguns globus per poder-los inflar. Disfruto veure com els seus somriures són constants quan som allà, els i agrada que i siguem i això m'agrada. He pogut comparar com es distreuen aquí a la India, del meu lloc natal, Catalunya. La veritat no hi ha una gran diferència: els nois tiren més cap al futbol, les noies més amb les cordes. Em fan enveja per tant, al acabar de recollir el material utilitzat, m'apunto i intento jugar amb ells.

Al veure que m'incorpo al joc, dos noiets aproximadament de sis anys se m'enganxen com dos puces, m'ensenyes el joc de les mans. Quedo parada. Qui els hi ha ensenyat el joc de mans? És típic a la India? No canten les mateixes cançons que jo, per tant fem un intercanvi.

Jo els hi ensenyava la típica que diu així:

Pato Donald:

Pato Donald fue a la tienda: Pato Donald fue a la tienda

a comprar un par de medias,

como medias no tenían,

pato Donald se reía.

JA, JE, JI, JO, JU,

Pato Donald eres tú.

En la calle 24:

*En la calle lle veinticuatro tro
ha habido do do un asesinato to
una vieja ja mató un gato to
con la punta ta del zapato to,
pobre vieja ja, pobre gato to
pobre punta ta del zapato to.*

No recordo gairebé el que em cantaven ells, però feia una cosa així:

Jule Jule, ketemiola leketemiolae e e talie taliee..

Jule Jule, ketemiola leketemiolae e e talie taliee..

Es feien un fart de riure escoltant aquelles lletres...i que bonic que era...

És hora de marxar, avui em dol més que l'altre dia, ha estat un dia molt interessant i enriquidor, ja tinc ganes que el dia passi per poder tornar estar aquí.

Ens despedim, no de qualsevol manera. Els petons, les abrasades i els "axuxons" són necessaris en aquell moment.

Arribem a casa i el primer que fem és dutxar-nos. Avui Hem passat moltíssima calor. Dinem una mica d'arròs amb verdures i ràpidament pugem cap a dalt a l'habitació. Ens estirem al llit, i amb cinc minuts ens adormim. Fins les set de la tarda no ens llevem. En Madan no ens ha volgut llevar, estàvem cansades, però ens ha dit que si volem aprofitar més el dia, li diem que ell ens pot preparar activitats...

Normalment a les tardes ens quedem a casa. Disposem de camp de voleibol fabricat per uns altres voluntaris, però no el fem servir massa a causa de la calor que fa per les tardes. Sovint demanem a en Madan anar a fer un tom per el poble, la contestació sempre és la mateixa: soles no si-us-plau, ja buscaré algú que us hi acompanyi.

Gairebé podria dir que se'ns ajunta el dinar amb el sopar, doncs quan baixem la Nira, la dona de la casa, amb l'ajuda de la mare d'en Madan preparen el sopar. Decidim ajudar-les una mica. Tenim ganes de conèixer els plats típics d'allà i la manera de fer-los. Espècies i més espècies són les que veiem.

Les olors són totalment diferents a les que sento quan la mare cuina a casa. La Nira no sap del tot l'anglès, però ho fa entendre perfectament les espècies i aliments que utilitzarà aquesta nit per fer el sopar. Una classe molt entretinguda, la Dàlia i jo decidim assistir-hi demà mateix.

D'espècies utilitzen molt l'anís, canyella, guindilla, gíngebre, oregan..

Preguntem quin és el plat típic que es fa a la India, la Nira ens ho explica amb tota mena de detall, nosaltres apuntem els ingredients:

Arròs amb iogurt i espècies:

2 tasses d'arròs blanc

3 cullerades de mantega

1/2 lt Aigua

1/4 lt iogurt

2 culleradetes de sal.

2 culleradetes de nou moscada

1 cullerada. Gíngebre fresc, rallat

1 cullerada. llavors de mostassa

Va ser molt difícil intentar investigar el que deia la Nira, doncs deia els ingredients mig en anglès mig en indi.

La taula ja està parada, per tant només cal que ens asseiem i sopem. Normalment sempre som les primeres que ens assentem a taula, ja que els homes són llegint el diari, fins que no ens veuen assegudes a nosaltres ells no venen. Els sopars són molt entretinguts, doncs en Madan sempre treu conversa per tal que no siguin avorrits. Avui mateix ha tret el tema de la família. Cadascú de nosaltres ha hagut d'explicar quants germans tenim, la professió dels nostres pares...ha estat força interessant. M'ha agradat conèixer una mica la família d'en Madan. És tard, són dos quarts de dotze. Ens acomiadem, i decidim pujar cap d'alt a les habitacions. És un dia calorós, per tant deixem el ventilador encès tota la nit.

Dàlia: Bona nit Carla.

Carla: Bona nit Dàlia.

Aquestes són gairebé les poques paraules que ens dirigim, doncs estem molt i molt cansades. A més a més demà serà un dia dur, en Madan ens ha explicat que demà anirem a un altre poble a veure una escola pública...quines ganes!

Tanquem les portes, tanquem les llums, i finalment tanquem els ulls. Silenci sepulcral, tret d'alguns mosquits que ens fan la guitza. Sort que ens em empastifat de líquids per evitar ser picades pels mosquits de la Índia. Portem a la motxilla quantitat de

productes per els mosquits, els portem de Catalunya però. Encara no he vist cap farmàcia o alguna cosa que s'hi assembli, segurament a les grans ciutats si que en trobaríem però.

Abans de venir a la Índia, a la regió on estem, el Rahastan, ens van dir que no calia cap mena de vacunació. La malària només hi apareix en lloc pantanosos, principalment situats al sud de la Índia. Bé, la Dàlia i jo ens ho vam prendre al peu de la lletra, i només ens vam posar la vacuna del tètanus en cas que ens rasquéssim amb algun ferro rovellat.

Bona nit...

Dia 27 d'agost (sataees agasat): "El sofriment d'una ofensa no té cap valor, excepte quan ens capfiquem a recordar-la."

Avui no tinc un bon dia. Crec que la meva timidesa fa que estigui així. La comunicació amb la família és la justa. Trobo que no n'hi ha prou.

El problema no són ells, sinó jo. Són encantadors, em tracten com si formés part de la família, no en puc tenir cap queixa. Em faig preguntes a mi mateixa, fins que arribo a una conclusió... Crec que és l'idioma. No domino prou l'anglès i això fa que moltes vegades no els hi pugui dir i expressar el que sento. No em preocupo tampoc, són els primers dies, per tant tinc temps per poder-lo millorar.

Com que la meitat de la família no sap l'anglès, utilitzem gestos, i això fa que de tant en tant se m'escapi el riure. Moltes vegades només amb un somriure ens dèiem moltes coses i crec que ells també entenen el meu estat d'ànim només mirant-me, no ens calen paraules.

Ara mateix estic estirada al llit, sola. La Dàlia és a la dutxa, i jo aprofito per fer el diari.

Són les set de la tarda, i ja queda poc perquè la Nira ens cridi per sopar.

Dia 27 d'agost (agasta sattaia): "El sofriment d'una ofensa no té cap valor, excepte quan ens capfiquem a recordar-la."

Ens hem llevat una mica més d'hora. La destinació no és la mateixa que la d'ahir. Avui anirem a una escola pública, situada però a la mateixa ciutat, Síkar.

Hem utilitzat el Rickshaw per desplaçar-nos també. Només ens hi ha acompanya en Madan. En Manto s'ha quedat fent feina amb els meus nens...No m'agrada nombrar-los intocables, no els considero així, per tant no ho faig. En la meva cultura i educació em costa entendre que es puguin tracta per igual una persona i un animal. Això és el que feien amb els intocables.

L'arribada és del tot inesperada, ja que el sotrac del cotxe m'ha desvetllat.

En Madan m'acaba de despertar del tot, donant-me un xic d'aigua envasada. Altre

cop la calor és insuportable, hi això fa que m'estaborneixi una mica. Estem aproximadament a uns 45 graus centígrads.

Baixem del cotxe. La veritat és que la Dàlia i jo ens esperàvem una benvinguda com els nens de Banjara Basti, però no. Quedem sorpreses al veure que venen a poc a poc, amb cara de sorpresos al veure'ns. Ens miren com si fóssim extraterrestres, ja que no estan acostumats als estrangers.

Passen els segons, ja els tenim a les mans. Abans però, ens han fet una reverència molt amablement tot dient-nos "namaste" (**Nàmaste** (नमस्ते 'm'inclino davant tu') en idioma hindi i sàncrit és una expressió de salutació d'Àsia del sud originari de l'Índia. S'utilitza tant per a dir "hola" com "adéu" en català. Normalment s'acompanya d'una lleugera inclinació del cap, el namaste es fa amb les palmes de les mans obertes i unides entre si per sota de la barbeta.) (<http://vidaok.com/namaste-y-gassho-el-saludo-de-india-y-japon.html>)

Tots ells van vestits amb una mena d'uniforme. Tant els nens com les nenes van vestits del mateix color: blau cel. Elles amb un mocador blanc sobre les espatlles i ells amb un pantalon blau marí. Tots ells anaven polits i ben pentinats.

Els professors també ens fan una benvinguda tot oferint-nos xai (el té amb llet típic de la India). Recordaré sempre aquest moment. No m'agrada gens el té amb llet, per tant podria dir que no vaig passar una bona estona. Tampoc m'agrada dir que no quan em conviden a

alguna cosa, per educació, per tant vaig haver de veurem aquell té.

Ingredients del té Chai

- 6 tasses d' aigua.
- 2 tasses de llet.
- 4 cullerades de té negre.
- 4 claus d'olor.
- 8 llavors de cardamom.
- 1 tronc de canyella.
- Sucre

(Informació extreta per la Nira)

La India és el més gran productor de te en el món, per això és la beguda més tradicional del país. L'utilitzen en qualsevol moment del dia i serveix com a ofrena als convidats.

Ens fan asseure en una cadira. Estem una bona estona xerrant amb els professors.

És curiós d'explicar, doncs la primera cosa que ens van preguntar va ser si estàvem casades! La Dàlia i jo varem riure, i ells no varen entendre el perquè. Al respondre'ls-hi que no, varen quedar sorpreses més amb la Dàlia que amb mi, ja que a la India, quan tens ja vint anys, és per costum casar-se ja que la meitat de les dones a la India es casen abans de la majoria d'edat, divuit anys igual que aquí. Aquets matrimonis estan arreglats per els pares o per altres membres de la família amb el consentiment del noi o de la noia. El matrimoni és per tota la vida, pràcticament no hi ha divorcis.

La visita se'm fa un xic pesada. Són bastant tímids i a vegades hi ha llargs silencis. No parlen l'anglès, per tant en Madan és l'encarregat de traduir.

Mentrestant ells xerren, jo vaig observant els nens com juguen al pati. És curiós el joc que juguen, no l'identifico amb cap. Em venen ganes de jugar amb ells, per tan em disculpo i vaig cap allà.

No saben parlar l'anglès, riuen i amb gestos m'ensenyen el que he de fer.

Són aproximadament les onze del matí. Veig com de cop i volta el joc s'acaba i tots van cap a un lloc en concret. Els segueixo. La Dàlia i jo quedem arraconades amb en Madan. Val, quan comencem a veure remenament de plats i cassoles ja ho entenem.

És hora d'esmorzar. Es posen tots amb fila, i esperen que el i toqui el torn per poder emplenar el plat. Avui hi ha com una mena de suc amb blat de moro i un tros de xapati. Veig que fan molt de merder, i m'ofereixo a emplenar els plats amb aquella mena de sopa. Una experiència divertida la veritat, són tots molt educats, i cada vegada que empleno el plat sento: "shucria" que significa gràcies.

amb què alimentar-los.

Quan tots tenen el plat ple, s'asseuen en un racó del pati i es mengen tot el que els hi han posat. Recalco el tot, perquè no deixen n'hi una engruna. És gairebé l'únic àpat que fan alguns, per tant cal aprofitar-lo, ja que molts d'ells els seus pares no treballen, i no tenen

Se'ns ha fet tard, i és hora de marxar.

No m'esperava un comiat com la que ens van fer. Molt bonica la veritat, emocionant també. Es varen posar tots en sis files, un darrera l'altre. El professor es va posar davant d'ells tot fen-los un gest. Nosaltres ja teníem les càmeres preparades, aquell moment havia de quedar gravat.

Una cançó preciosa, tots anaven a una com si d'una coral es tractés. No enteníem res, però en aquell moment no va caldre cap mena de traductor. Aquelles carones ens miraven. Estaven contents que nosaltres fóssim allà. Jo, també ho estava. N'hi havia de més petits que

d'altres. Molts d'ells no es sabien la cançó, jo els somreia, ells es posaven vermells i s'amagaven darrera del de davant. Un dia preciós la veritat, me'n vaig anar d'aquella escola molt contenta. Cada dia és un món, cada dia és una experiència nova, cada dia és diferent. No me'n canso en cap moment d'estar a la India, crec que és un país preciós, que té una gent fantàstica i que en pots aprendre moltes coses d'ella.

Quan arribem a casa el plat ja és a taula, avui no tenim temps de dutxar-nos, a més a més en Madan ens diu que avui no hi haurà suficient aigua per les dues, per tant, ho haurem de fer a sorts. L'aigua que utilitzem per dutxar-nos be de la ciutat. A vegades per problemes que no saben ni ells, l'aigua no arriba a les cases, i això fa que passi el que ens ha passat a nosaltres avui. Li diem que no hi ha cap problema... Després de dinar, pugem cap a l'habitació. Avui no estem tant cansades com els darrers dies, per tant fem petar la xerrada.

La Dàlia i jo ens portem si anys aproximadament, ella és més gran que jo. Per mi no comporta cap mena de problema, doncs puc parlar amb ella de qualsevol cosa. A més a més, va estudiar el que vull fer jo, magisteri musical. Cada dia li demano que m'expliqui alguna de les experiències i aventures que va passar a la Universitat. La Dàlia és una noia molt divertida, gràcies a ella el viatge està sent més còmode. La

convivència amb la Dàlia està sent fàcil, i ens adonem que en els moments difícils l'ajuda d'una i de l'altre és del tot indispensable.

Són dos quarts de set ja, avui farem classes de ioga, una de les activitats programades dintre del viatge. La farem a la terrassa de la casa. El nostre professor serà en Sanjeev. És el noi que ens va venir a buscar a l'aeroport de Delhi quan vam arribar jo i la Dàlia i també està amb nosaltres quan anem a Banjara Basti. Fa molts anys que fa ioga, li agrada molt, i en el seu temps lliure ho practica.

Crec que mai havia rigut tant. Mai m'havia pensat a més poder està tant poc temps amb silenci. Em sap greu per els altres companys, però no ho puc fer. En tots moments se m'escapa el riure...Està clar que el ioga no està fet per mi.

El noi que hi apareix a la fotografia és l'Adam, ha arribat avui de Suècia. Té aproximadament uns vint anys, se'l veu tímid, però és normal, encara no ens coneix. Després d'acabar la classe ens explica el perquè d'haver vingut a la India. És un noi molt viatger, li agrada anar a munt i avall. Ens diu que ha estat a casi bé tots els continents, i que a la India ja hi havia vingut dos cops més. És un noi amb una vida força interessant d'escoltar.

No em trobo massa be avui, potser el dinar se m'ha posat malament. Les espècies d'aquest país són fortes, avui crec que n'he abusat. A dos quarts de nou ja soc al llit. Avui li he dit a la Nira que no faci plat per mi, marxo a dormir.

La Dàlia si que baixa a sopar.

Dàlia: Bona nit Carla, si necessites alguna cosa fes-me un crit, sóc aquí baix.

Carla: Val guapa! Gràcies per tot.

Dia 28 d'agost (athaees agasat): "Qui és ric? Només aquell que és feliç amb el que té

(El Talmud).”

Muuuu, Muuuu...dit xoses vaques les que em desperten cada matí! Ja de tant sentir-les ens ho prenem amb broma... A les set aproximadament, la Nira i la mare de Madan són les encarregades de munyir les vaques perquè nosaltres puguem esmorzar. Fan com una mena de iogurt amb aquella llet, anomenat *dahee*.

M'aixeco sense fer massa soroll, no vull despertar a la Dàlia. Agafo la càmera i els hi faig una fotografia. Els hi agrada molt que els hi facis fotos, sempre et somriuen, i a mi això m'omple tant...

Torno a l'habitació, la Dàlia ja està vestida. És increïble lo ràpid que ho fem aquí i la llarga estona que hi dediquem

quan som a casa.

Dàlia: què feies allà fora?

Carla: res, he agafat la càmera hi he fet quatre fotografies per tenir un record d'elles.

Dàlia: ah molt bé! Bé ara vesteix-te, que fem tard per esmorzar.

Vaig vestir-me tant ràpid com vaig poder. A en Madan, tinc la sensació que no li agrada que arribem als llocs tard.

Baixo cap a baix, la Dàlia ja havia començat a esmorzar, en Madan i en Manto encara no havien arribat, l'Adam en canvi si.

Av

ui la Nira a fet una macedònia boníssima. Ha tallat a trossets petits: pomes (*seb*), plàtans(*kelaa*), i una fruita típica de la India d'un color un xic estrany. Jo em barrejo la fruita amb el iogurt, molt bo!

Bé, és hora d'anar tirant. Avui en Madan s'ha adormit, la Dàlia i jo ho comentem amb l'Adam i riem una estona. Esperem doncs que en Madan acabi d'esmorzar, i anem cap a

Banjara Basti.

Les mateixes cares són les que ens venen a veure, els mateixos somriures són els que apareixen quan arribem, no vull marxar d'aquí. Trobaré tant a faltar aquesta gent. Descarreguem les motxilles, i ens posem mans a la obra. Avui si que hi ha aigua, per fi...cal dutxar-los, ho necessiten. A la meva motxilla porto normalment un sabó especial per mans, que el portava de Catalunya. Com que veig que no en tindran prou amb aigua, intento que em facin cas tot fent una fila. Els poso sabó a les mans perquè puguin ensabonar-se bé. És un fart de riure veure com es freguen el cap. Es sorprenen al veure com el sabó fa espuma. Juguen allà mig del basal, estan contents.

Les llàgrimes em cauen, intento fer el màxim esforç, i treure tot lo de mi, ho necessiten.

M'eixugo les llàgrimes tot vestint la petita de la tribu. Només té tres anys, i ja corre sola per allà mig. Va descalça, em preocupo, en qualsevol moment pot clavar-se algun vindre... Intento buscar als seus pares, no vull que prengui mal. De cop i volta veig com un home gran se'm presenta davant meu, dur a les

mans unes xancletes un xic grosses per aquella petita, ja aniran be però. El somric tot baixant el cap i dient-li "shukria". Qui era aquell home? Era el pare de la criatura?

Agafó amb braços la petita, li pregunto el nom mentre fem camí fins arribar al lloc on fem les classes. Com que el dia abans en Manto ens havia fet alguna classe d'Indi, li faig la pregunta amb el seu idioma.

Carla: Aap ka naam kya hay? (com et dius?)

Nena: Mera naam Rala hay. (em dic Rala)

Carla: Aap kayse ho? (com estas?)

Rala: Mein theek hoom. (estic bé)

Em sorprenç a mi mateixa, he pogut parlar un xic amb la Rala... somric.

Arribem, la gran majoria de nens ja son asseguts a terra esperant que arribem la Dàlia i jo. Assec a la Rala a terra amb tots els altres i ajudo a preparar els plats a en Manto perquè puguin esmorzar. Ens organitzem perquè els tres, tant jo com la Dàlia com en Manto estiguem enfeinats. Ell, és l'encarregat de donar-me el plats, jo els empeno i la Dàlia els reparteix.

En aquest moment me n'adono de lo important que és aquella ajuda que estem donant, ja que si no fos per aquests voluntariats, una cosa tant necessària com es l'alimentació molts d'ells no en tindrien el seu abast. Ningú comença fins que tots tinguin el plat davant. Va ser una petita norma que els i varem posar quan vam arribar. N'hi ha que si que la segueixen, d'altres no han menjat res des del dia anterior, i no poden aguantar-se.

Aquets petits necessiten la nostre ajuda, cada dia ho veig més, cada dia ho tinc més

clar... Costa entendre perquè tanta diferència entre el primer i el tercer món. Nosaltres volem sempre més del que tenim, ells en canvi es conformen amb lo poc que tenen. No per això em de perdre de vista la seva manera de viure i voler imposar els nostres criteris i les nostres maneres de fer.

Quan acaben d'esmorzar, jo ja porto a les mans la bossa amb tots els raspalls de dents que guardo sempre al mateix lloc. La Dàlia recull tots els plats que els nens ja han netejat i els posa amb una bossa per l'endemà. Dutxa feta, esmorzar fet, rentar dents fet...molt bé! Ara...som-hi amb les classes.

Avui em pensat amb la Dàlia fer un joc un xic més entretingut per els crios. Els hi hem preparat unes cartolines amb uns dibuixos. Ells hauran d'aparellar el color de la cartolina amb el nom del color. És força entretingut, la majoria se'ls saben, per tant no hi ha cap problema. La Dàlia se n'ocupa d'aquest joc. Jo mentrestant estic amb els petits. A ells els hi he repartit un color perquè em facin un dibuix. És molt curiós perquè la majoria d'ells em fan un camell.

Reuneixo tots els dibuixos i queda bocabadada. Són uns

els hi ensenyo a la Dàlia, també dibuixos preciosos per l'edat que tenen.

I per avui hem acabat, he de recollir les coses, els llapis, els retoladors...

ors...

em fa llàstima. Em costa treure-s'hi de les mans. Com que no me n'ensurto amb indi ja que les

classes d'en Manto no han estat suficients, els hi dic amb anglès que demà ja els hi tornaré a deixar.

Carla i Dàlia: Namasté!!

Tots els nens i nenes: Namasté, Carla i Dàlia!

Són tots tant bonics... s'enganxen al rickshow, no volen que marxem.

No tinc massa gana però faig un esforç per menjar el que ha fet la Nira. Es passen tot el dia cuinant i netejant la cuina, que menys doncs que ens ho mengem tot. Normalment quan es fa qualsevol àpat un s'està amb silenci. Al acabar, per educació és FER UN CINGLOT. El primer dia que ho van fer tant en Manto com en Madan ens varem quedar parades. I bé, la nostre reacció no va ser l'adequada en aquell moment. Se'ns va escapar el riure, em va saber molt greu...

Acabem de dinar a les tres de la tarda. Només tenim una hora per descansar, ja que avui la Nira ens ha preparat una classe de Henna (una planta, que un cop triturades les seves fulles, se n'extreu una pols. Aquesta barrejada amb aigua tenyeix la pell. L'utilitzen com a tint natural, tant en el cos com al cabell, sobretot de mans i peus amb dissenys realment artesanals. A la India és del tot normal fer-se tatuatges de henna ja que és una manera de maquillar-se.

També el seu significat varia segons la cultura, moltes vegades però amb un significat comú. La majoria, coincideix en promoure la sort i la fertilitat, també per protegir-se dels esperits dolents i del diable, dels quals una dona recent casada o futura mare és mes vulnerable a ser atacada .

L'esperem a la nostre habitació, tot fent una petita migdiada. Ens desperta ella amb el seu nebot. És curiós veure com entren sense cap mena de manies, no toquen la porta.

A més a més la Nira remena les bosses on tenim tots els records que hem comprat per els nostres familiars. La Dàlia i jo quedem parades. No ens ho esperàvem la veritat, tampoc ens fa fer res però, la vam deixar be. Mentre la Nira feia la Henna a la Dàlia jo m'esperava estirada al llit. Observava el petit que l'havia acompanyat. El dia passat havia comprat un trosset de xocolatina, i se'm va passar pel cap la idea de donar-li. Quan va veure aquella xocolatina va queda embadalit, mare de déu quina il·lusió li a fer. L'havia comprat el dia abans al mercat de Sikar per un preu molt assequible

Aquets varen ser els resultats del que ens va fer la Nira, una bona artista.

Varem haver d'esperar-nos quatre hores fins que la henna se'ns assequés. Després de sopar ja ens varem poder treure la pols que hi quedava.

Un dia fantàstic com tots... namskaar.

DIA 29 D'AGOST (unatees agasat): "La felicitat o la desgracia depenen eternament de

l'actitud de la ment. (Upanishad)."

La nit ha estat llarga, m'ha costat molt agafar el son. Els nervis em poden, pot ser aquesta manca de son sigui perquè demà serà l'últim dia que anirem a Banjara Basti, serà l'últim dia que veuré el nens, que els hi podré fer trenes a les meves petites, que els podré fer jugar, que els abraçaré amb totes les meves forces, que els diré que dos més dos fa quatre i no vint-i-dos. Els hi he agafat molt carinyo, no vull despertar-me d'aquest somni, no vull marxar, no vull deixar-los aquí.

A les tantes de la matinada he demanat a la Dàlia si podem sortir a dormir fora, a més a més la calor és insuportable dins de l'habitació. Està d'acord, per tant agafem dos màrfegues, les estirem a la terrassa i dormim sota la lluna. És el mateix cel i la mateixa lluna de Vall-llobrega, però que lluny que està...Una sensació que sempre recordaré. Si estava tant bé allà sota. No volia que passes la nit, volia quedar-me embolcallada sota la manta, i pensar...pensar en lo be que he estat a la India i lo útil que m'he sentit ajudant els petits i a les seves famílies. Em sento petita aquí sota, és tant gros el món i tant petits nosaltres. Avui hi ha lluna plena, tot això sembla un somni, ara però, fet

realitat. Miro el cel...és ple d'estrelles, que la lluna plena no em deix veure...

Sento el soroll dels grills a l'altre punta del pati, hi ha una mica de brisa que refresca l'ambient, a més a més el cant dels ocells matiners, les fulles que venen i van...m'envaeix la tranquil·litat. Tanco

els ulls, em cau una llàgrima. Me'n ric de mi mateixa, no entenc el perquè, però penso: que tonta que ets Carla.

Dàlia: Carla? Et passa res?

Carla: No no, tranquil·la Dàlia

Dàlia: Val, bona nit doncs...fins demà.

Carla: Bona nit (somrient)

El soroll dels galls, de les vaques i dels ocells ens desperten. Semblen una orquestra,

que s'han posat d'acord o que pensem la Dàlia i jo mentre ens aixequem. Recordo tenir un mal despertar. Tinc clavades a l'esquena petites pedres, quin mal em fa tot. Són les sis del matí, avui tindrem temps per dutxar-nos amb tranquil·litat, fer la bossa i d'esmorzar.

Sóc la primera en dutxar-me, la Dàlia mentrestant fa la bossa.

Avui anirem més carregades que mai. Portem de Palamós petits obsequis: gomes de cabell per les nenes, pilotes de goma per els nens, bolígrafs, llapis de colors, globus...

Acabo de dutxar-me, ara és el torn de la Dàlia.

A les 8 com cada dia ja som a baix. Crec que avui no som les úniques que ens han despertat els animals de la casa. En Madan ens comenta que ja fa estona que s'ha llevat, en Manto diu que ha tingut temps fins i tot de llegir el diari...La Nira ja té l'esmorzat preparat i col·locat a taula.

Em sobte bastant veure la mateixa vestimenta cada dia. Amb els dies que he estat aquí la Nira no s'ha canviat cap cop el sari.

Fem un esmorzar ràpid doncs i ens posem per feina. Avui més que mai tinc ganes de veure'ls. I com cada dia quan arribem, els somriures hi són. S'ha de viure aquesta experiència em repeteixo vegada rere vegada.

Ja són tots a l'aigua, divertint-se, rient...se'm passen per el cap mil i una imatges. Em

recorden a quan jo era petita. Com gaudia allà sota, fent merder i mullant-ho tot...La diferencia de 12 hores només hi és en el trajecte, doncs els mateixos jocs, els mateixos entreteniments i les mateixes entremaliadures. hi són. Igual o semblants...tan se val això.

Avui decidim amb la Dàlia canviar una mica el xip. Com que és l'últim dia que serem per aquí, volem que s'ho passin be de veritat. Els hi preparem jocs entretinguts perquè passin una bona estona. Jo els hi explico el joc del bolet, un joc que fèiem nosaltres quan érem petites. S'assembla molt al joc de fet i amagar però un xic més modernitzat. Aquest joc però, el farem amb els grans. Avui la Dàlia es quedarà els més petits. Vaig necessitar que en Mantu traduís el que jo anava explicant. Ho van entendre a la primera i varem estar jugant força estona, el joc els hi va agradar. Els vaig veure força competitius, les ganes de guanyar hi eren.

Hem passat una molt bona estona. L'experiència ha estat immillorable. Abans de marxar però volem repartir tot el material que hem portat. Els fem fer una fila. N'hi ha un que és més espavilat que els altres i intenta xafardejar. Les cares són de fotografia quan veuen els regals. Mai en la vida havia vist a un nen amb aquella il·lusió. Per a ells un bolígraf era un regal magnífic, potser el millor regal del món.

Crec que no era la única que volia que s'acabessin els regals, els hi volia donar tot i més del que portava. Bé, i ara si...era hora de marxar.

A ningú li agrada el fet d'acomiar-se d'algú, i jo en aquell moment ho havia de fer. El que més em dolia era pensar que potser mai més tornaria a veure aquells petits, o potser si, qui sap...em dolia pensar que es quedaven aquí, vivint en la misèria, amb tant poca cosa, moltes vegades sense aigua, sense menjar. I jo a Europa, amb totes les necessitats cobertes, amb una casa on poder viure, amb un plat a taula cada dia, amb roba per poder abrigar-me quan fes fred... Els hi varem dir que marxaven, la majoria varen venir al costat nostre. Va ser un moment màgic, un moment de tendresa. Ens abraçàvem els uns als altres amb totes les nostres forces. Varen ser deu minuts preciosos. Com una mena de comunió universal, cossos que es fonen en un, harmonia del món... Els recordaré sempre.

Havíem de marxar, el conductor del Rickshow ens esperava. Ens va costar molt

desempallegar-nos d'ells...ni ells ni nosaltres volíem, és clar.

Carla i Dàlia: Namasté!!!!!!!

Nens: Namasté Madams!!!!!

Mentre fem camí cap a casa, el meu cap és en un altre lloc. De cop i volta se m'acut l'idea de tornar a la India l'any que bé, i li comento a la Dàlia sense pensar-m'ho. La resposta va ser del tot clara. Se'ns dubte Carla. Recordo que els se'm van posar els pels de punta al escoltar la contestació de la Dàlia, emoció dins meu, una il·lusió immensa per torna aquell país.

Avui a la tarda farem relax, ens quedarem per casa fent companyia a la Nira, i fent fotografies. A la Nira se li acudeix una cosa molt divertida, ens vol vestir amb un sari. Ho trobem una idea fantàstica, ens tanquem a la seva habitació. Ens hi estem una bona estona, posar-se un sari és un xic complicat. Són set metres de roba aproximadament envoltats per el nostre cos. Tots els vestits que té a l'armari són preciosos, tots molt colorits... No recordo ben be el procés per posar el sari, són tantes i tantes voltes les que es fan.

Mitja hora més tard ja estem vestides. Deunido l'estona que s'estan posant-me el vestit. Bé, i aquí teniu el resultat.

No gaire còmode la veritat, varem estar només mitja hora vestides d'aquella manera. No era gens fresc per el calor que feia aquell dia... A més a més pesava una barbaritat aquell gerro que duia al cap.

Va ser una tarda divertida, diferent. Però ja començàvem a estar incòmodes amb la vestimenta. Una dutxa, i a sopar.

DIA 30 (tees agasat) I DIA 31 (ikatees agasat) : “La pitjor il·lusió és creure que s’han perdut totes” (Maurice Chapelan)

Quarts de sis del matí, avui anem a Pushkar, una petita ciutat en mig del Rajasthan i una de les més velles de la Índia. La ciutat de Puskar té censats 14.789 habitants, amb una taxa d’alfabetisme d’un 69%. D’aquets un 77% correspon als homes i un 60% les dones. (<http://www.rajasthantravelguide.com/city/pushkar.html>)

Agafarem un auto bus per anar-hi ja que és bastant lluny, a cent kilòmetres aproximadament. És una de les ciutats més visitades. Està rodejada de muntanyes, té accés a una zona desèrtica del Rajasthan, però és un desert ple d’arbustos, no de sorra. En mig, hi té un llac, anomenat el llac de Pushkar. Aquesta ciutat és famosa per el seu festival: les carreres de camells juntament amb la seva decoració, la competència del llarg bigoti...

Era curiós veure que la majoria de vaques circulaven per el mercat ben tranquil·les, i

els micos buscant en les butxaques dels venedors...Una ciutat interessant de visitar la veritat, ja que a cada paradeta et trobaves alguna cosa per quedar-t'hi bocabadada.

Normalment la majoria de turistes solen anar-hi amb camell, i és el que varem fer nosaltres després d'haver visitat la ciutat, el seu meravellós mercat i la seva gent.

Un viatge molt entretingut el que vam tenir. La sensació que teníem era de llibertat, allà mig, immerses dins d'aquella solitud i aquella tranquil·litat. No si podia estar millor... Anàvem acompanyades per uns guies, que s'asseien darrere nostre per controlar el camell.

En Mantu va ser qui ens hi va acompanyar, i qui ens anava donant xerrera ja que aquella gent, d'anglès en sabia ben poc.

Després d'una hora i mitja de rellotge, varem arribar al nostre destí. Ens hi esperaven unes tendes de campanya per poder-hi passar la nit. Quin paisatge més fantàstic comentàvem amb la Dàlia mentre baixàvem del camell.

Varem situar-nos tot deixant les maletes dins la tenda de campanya, doncs s'acostava una forta pluja, calia que estiguessin aixopluc.

Nosaltres varem aprofitar per explorar un xic el paisatge que ens envoltava. Varem quedar molt sobtades, només el soroll dels ocells i el ressò dels trons, trencaven aquell silenci. Trèiem la càmera de fotografiar cada cinc minuts, volíem que tot allò no desaparegués dels nostres records.

Era hora de anar cap a les tendes, doncs s'acostava una forta turmenta, a més a més teníem gana, no havíem menjat res des de l'hora de dinar. Així que varem anar baixant a poc a poc tot el que havíem pujat, que no era poc.

Vam arribar just a temps, començaven a caure les primeres gotes i el sopar ja estava apunt: carn amb patates, i per acompanyar, que no faltés el tros de xapati.

Tot i que era la primera carn que menjava en deu dies, alguna cosa hi havia que em causava rebuig, i no va ser fins passades unes hores que el meu estómac se'n va ressentir: vòmits i diarrees són les que em van acompanyar tota la nit, juntament amb la pobre Dàlia, que es va preocupar en tot moment.

Una nit que recordaré sempre, en mig d'aquell desert. Anava descalça, doncs no em donava temps de calçar-me. La sorra era freda, les olors fortes...i el que em va preocupar més, aquella mena de ritual que s'escoltava darrera la muntanya. No vaig acabar d'esbrinar el que era. Pot ser un casament? Una festa? Vaig sentir por.

Eren les sis del matí, i jo encara no havia pogut tancar els ulls. Començava a sortir el

sol, vaig aprofitar que em trobava millor per escalar un petit turó i veure com clarejava. Era hora de recollir el campament i tornar cap a Síkar. Degut al meu mal estat, va ser la Dàlia qui es va haver d'ocupar-se de recollir les meves coses i posar-les dins la bossa. No m'aguantava dreta, tot i amb això calia caminar mitja hora fins on ens esperava el cotxe, ja que aquet no podia arribar fins al campament degut a la sorra. Dos hores de viatge eren les que m'esperaven. La febre començava a pujar, el mal d'ossos era constant, volia tornar casa...

Arribem a dos quarts de set. Agafo la motxilla i vaig cap a la meva habitació. No és fins l'endemà matí que començo a menjar alguna cosa, i és la Nira qui puja a donar-me una macedònia...M'estaré tot el dia al llit, ara ja no tinc febre però el mal estar encara hi és.

Ri HI ऋ खस

DIA 1 DE SETEMBRE (ek sitambar) : “Una malaltia mai es cura per el sol fet de pronunciar la paraula medicina. (Ramana Maharshi)

Un dia de descans per el meu cos i de totes les atencions cap a mi per part de la família... No em vaig moure de llit, tant sols per menjar alguna que altre cosa.

En aquell moment no pensava en res. Estava cansada, les cames em feien figa, no em responien. Estava estirada al llit, suava tota l'estona, la febre cada com anava a més. Vaig haver de demanar una ampolleta d'aigua, havia d'hidratar-me. Amb l'ajuda d'un paracetamol que duia a la farmaciola, vaig ajudar a baixar la febre i em va donar sensació de milloria.

A la febre se li afegia l'elevada temperatura ambient. Vaig haver de tancar la porta i posar el ventilador, ja no podia més. Aquell dia havíem arribat als 46 graus.

Necessitava estar sola, el meu cap em demanava silenci i foscor. La Dàlia era a baix xerrant amb en Manto i en Madan. De tant en tant venia a preguntar com estava i em donava quelcom perquè no tingués buit l'estómac.

Sabia que aquella febre passaria aviat, que el mal estar desapareixeria. En tenia ganes la veritat, volia posar-me bona i continuar amb la feina que estàvem fent. Els nens de Banjara Basti m'esperaven, jo no podia estar més en aquella habitació. Eren aquests els ànims que m'ajudaven a passar aquell mal moment.

Trobava a faltar la meua habitació, baixar la persiana i notar aquella frescor, l'olor dels pins...notar la companyia d'en Ninito, el meu gos...i les passejades a Llafranc...

DIA 2 DE SETEMBRE (do sitambar): “ No demano estar lliure de temor, sinó tindre el DIA Dvalor d'enfrontar-m'hi. No demano el fi del meu sofriment, sinó el cor suficient per abraçar-lo. (Tagore)

Avui és el meu últim dia amb la família a Síkar . Comença el viatge de tornada, passarem per Jaipur, Agra i acabarem a Delhi on agafarem el vol de tornada cap a Catalunya. Aquest durarà tres dies, el trajecte és llarg i el transport lent.

És difícil d'explicar el que sento en aquest moment. Acomiadar-me d'aquella gent, d'aquells nens i d'aquella família que m'havien acollit durant aquells quinze dies m'estava resultant difícil. M'havien ajudat tant...amb el treball de recerca, preocupant-se per mi cada moment del dia, preguntant per la salut de la meva mare,(que aquells dies ja havia començat la quimioteràpia), quan vaig emmalaltir...quantitat de coses que em varen fer sentir acollida i arropada en aquell país tant diferent per mi.

Carla: Namaste Nira...thanks very much for everything.

Nira: Namaste Carla...see you soon.

Amb aquestes poques paraules, (era tot l'anglès que sabia la Nira), i amb una gran abraçada a la manera europea, ens vam acomiadar.

Juntament amb en Madan, vam pujar al Rickshow que ens portaria fins al centre de la ciutat de Síkar allà on agafaríem un autobús direcció Jaipur a quatre hores de camí.

Quin viatge! Dins l'autobús estaven com sardines. Tots amuntegats, persones i animals. Recordo que n'hi havia més de dretes que d'assegudes. A més a més feia parades a tots els pobles on hi pujaven com a mínim deu persones.

Costava acostumar-se a aquelles olors, eren fortes, molt fortes, desconegudes per mi. L'únic que podia fer per evitar allò era intentar dormir. Em quedaven hores per davant, però el soroll de les ovelles que havien pujat amb el seu pastor em desvetllaven cada cinc minuts. Era impensable poder veure la mateixa escena en un autobús dels nostres.

Arribem a Jaipur aproximadament a la una del migdia. *Jaipur, és la capital del estat del Rajastan, també és anomenada "Ciutat Rosa". Aquesta ciutat va ser construïda amb estuc, un material composta de cal apagada, per imitar la arenisca. L'any 1905 el príncep de Gales va visitar Jaipur, i per fer una bona benvinguda es va dedicar a pintar la ciutat de rosa, ja que aquest color significava un símbol d'hospitalitat per Jaipur. És una de les ciutat amb més història i més antigues de la India.*

(Informació extreta per en Madan)

El meu estómac ja es queixa, tinc gana. Abans però em de deixar les maletes a l'hotel on ens allotjarem per no carregar-les per tot arreu. En Madan ens ha organitzat tot un seguit d'excursions que amb un dia les hem de tenir enllestides: El Palau dels Vents, Janta Mantar, i el fort Amber.

Després de descarregar i refrescar-nos una mica ens posem per feina.

Caos total al sortir de l'hotel, cotxes a munt i avall, les botzines que no hi faltin...una ciutat un xic estressant, acostumada a viure a les afores de Síkar...

Anem caminant fins el primer lloc on en Madan ens vol ensenyar, un lloc molt visitat per a tots els turistes. *S'anomena palau dels vents o Hawa Mahal, un palau que va ser construït l'any 1799 per el marahà Sawai Pratap Singh.* Forma part del Palau de la Ciutat i està compost de Zenana o cambres de dones, les cambres de l'harem. *La seva intenció original era permetre a les senyores reials observar al carrer sense ser vistes. El palau té cinc pisos, els dos superiors una mica més estrets, i que fan que tingui una forma piramidal. Està construït amb gres vermell i rosa i amb incrustacions realitzades amb òxid de calci. La façana que dona al carrer té un total de 953 finestres petites. El vent que circulava a través d'elles li va donar nom al palau. Aquest vent és el que permetia que el recinte es mantingués fresc fins i tot a l'estiu.*

L'Hawa Mahal no està envoltat de jardins com sol ser habitual als palaus indis sinó que es troba al centre d'un dels principals carrers de la ciutat. L'estructura exterior del palau recorda a la cua d'un paó, animal de gran simbolisme a l'Índia. No existeixen escales que portin als pisos superiors als quals s'accedeix mitjançant rampes. Encara que en l'actualitat se'n conserva poc més que la façana, el palau s'ha convertit en el símbol de Jaipur.

[\(http://tourism.indiasites.co.in/content/view/1733/29/\)](http://tourism.indiasites.co.in/content/view/1733/29/)

Quina preciositat de palau... La Dàlia i jo varem queda parades. El color era sorprenen, molt bonic. Les finestres molt ben fetes, com si estiguessin dibuixades. No varem agafar cap guia perquè ens expliquessin tot el que us he explicat jo, sinó que en Madan, abans de venir cap a Jaipur s'havia informat per tal de poder-nos explicar amb tota mena de detalls, en què consistia, qui ho havia construït...i va ser això el que hi vaig anar anotant a la meva llibreta.

Després d'haver visitat el palau, en Madan ens va conduir fins a Janta Mantar, la pròxima parada. , o també anomenat Yantra Mantra. El nom deriva de "Yantra" (instrument) i Mantra (calcul). Literalment Jantar Mantar vol dir "instrument de calcul". És un dels cinc observatoris astronòmics construïts a la India per el Maharaja Jai Singh l'any 1728. Consisteix amb una col·lecció de monuments escultòrics, les formes de les

quals permetien l'estudi de l'evolució de les ombres produïdes per el sol. La més impressionant de totes és una estructura que fa 27 metres d'alçada.

El primer propòsit dels observatoris va ser predir el temps i els moviments dels sol, la lluna i els planetes

A l'inici del segle XVIII Jai Singh II, maharaja de Jaipur va construir cinc Yantra Mantra en total, a Delhi, Jaipur, Ujjain, Mathura i Varanasi que van ser completats entre 1724 i 1735. Els més famosos són els de Jaipur, el que varem veure nolsatres, i el de Delhi.

DELHI

UJJAIN

JAIPUR

Força interessant la veritat, però la calor era tant insuportable que vaig demanar anar una estona a la ombra. A més a més eren quarts de dues del migdia...era hora de dinar. En Madan es coneixia força la ciutat, era un home viatger i a més a més com he esmentat abans s'havia informa't dels llocs on anar. Per tant també va mirar lloc on poder dinar.

I quin dinar mare de deu...No vaig dinar massa be, sort en vaig tenir d'aquella mena de pa que vaig haver de demanar per calma la rabior dels meus llavis. No entenia el perquè...a tots els plats és necessari posar picant? Em preguntava a cada restaurant que anàvem. De primer plat em vaig demanar uns espaguetis amb verdures que no me'l vaig poder acabar a causa de la quantitat de bitxos que hi havia. El iogurt però no hi faltava , un producte molt apreciat, i que calma la coïssor...així que no vaig tenir més remei que tirar-me'l sobre els espaguetis.

Quarts de quatre de la tarda, és hora d'aixecar-se de taula i anar a voltar.

Ahhhhhhhhh!! Quin crit vaig fer quan vaig veure aquella rata baixant les escales com ho feia jo... Tothom es va girar pensant que havia caigut o qualsevol altre cosa. En veure que havia cridat per el sol fet de veure una rata es varen posar a riure, ja que per ells era del tot normal veure rates pel carrer. Jo vaig anar tirant amb un somriure d'aquells que fas i que no sents, però amb les cames que em tocaven al cul.

Després d'aquell ensurt varem agafar un carro de cavalls per arribar a l'últim lloc que visitaríem. Un dels mes bonics en la meva l'estada a la India:Fort Amber

Varem estar una bona estona amb cavall, una horeta aproximadament de camí. Va valdre la pena però, després de passar la ciutat, varem endinsar-nos a la vegetació per unes carreteres que sempre recordaré. Semblava que estigués en mig del paradís, tancava els ulls i sentia el soroll dels ocells, els tornava a tancar i sentia el soroll d'un rierol. Inoblidable, però encara va ser més bonic arribar al destí i veure allò.

El fort d'Amber és un palau localitzat a Amber, a onze kilòmetres de Jaipur. Va ser construït originàriament per els Meenas (casta India), el que es veu actualment va ser començat durant el regnat del Raja Man Singh.

Està construït a base de pedres arenisca vermella i marbre blanc, sobre d'un turó i rodejat per una muralla encara original.

(Informació extreta d'en Madan i la web <http://www.jaipur.org.uk/forts-monuments/amber.html>, recomanada per gent de la India, especialment en Madan).

Les cames em feien figa, ja no podia més. En Madan ens havia fet pujar fins dalt el fort Amber, però la veritat, va valdre molt la pena. Unes vistes espectaculars, un ambient tranquil, i silenci... si estava tant be allà dalt. La veritat és que ho necessitava, aquell garbuix de la ciutat començava a estressar-me, com també desitjava poder arribar a l'hotel, i com s'hi fos l'últim regal de la India, dutxar-me amb aigua fresca i la comoditat d'un bon llit, que no havia sigut possible durant tota la meva estada a Síkar, igual que la varietat de menjar que ens oferia l'hotel, més pròxim a la dieta Europea.

DIA 3 DE SETEMBRE (teen sitambar): “ És d’hipòcrites estimar a la humanitat en el seu conjunt i odiar a qui adopta els nostres punts de vista” (Refrany hindú)

Aquest, és un dia de camí fins arribar a Agra, ultima ciutat on visitaré el Tah Mahal. Hores d’autobús que aprofito per posar ordre a totes les meves vivències durant aquests dies i algun que altre cop de cap per fer més lleuger el viatge.

Arribem a Agra a les 8 de la nit aproximadament. De nou l’impacta del soroll, gent i

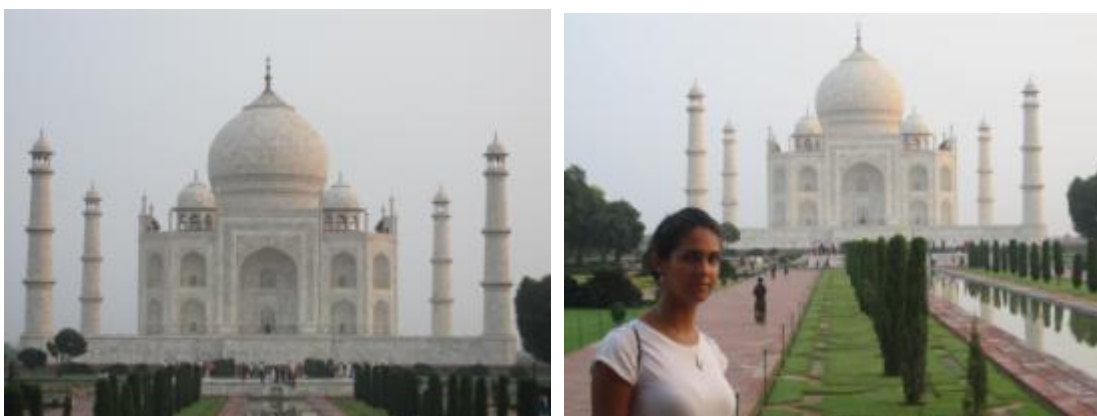
cotxes es torna a repetir. El fet de viure en un poble petit com Vall-llobrega, em fa ser menys tolerant crec el sorolls de la ciutat. Anem carregades amb les maletes que ara s’hi han afegit tots els obsequis que portem per els de casa.

Tot i portant al nostre costat en Madan, ens sentim observades. És evident que som turistes i dones. Tot i que estan acostumats a tot tipus de turisme, encara els sorprèn veure dos dones viatjar.

Arribem a l’hotel,i anem a dormir d’hora, cal matinar per poder veure a trenc d’alba una de les set meravelles del món, el Taj Mahal.

DIA 4 DE SETEMBRE (chaar sitambar): “Quan les ones estan quietes i l'aigua amb calma, és llavors quan es reflexa la llum i es pot veure el fons” (Swami Vivekanada).

Són quarts de sis del matí quan sona el despertador. Les ganes de veure el Taj Mahal són les que m'aixequen del llit. Tot i ser tant d'hora, els sorolls de la ciutat ja funcionen. Deixem les maletes preparades en el hall de l'hotel i amb la càmera a les mans caminem tant sols dos minuts i ja hi som davant.

Impressionant veure aquell enorme bloc de marbre blanc esculpit amb aquella delicadesa. Vaig notar una esgarrifança al cos.

El Taj Mahal és un gran mausoleu de marbre blanc, amb motius florals gravats i milers de pedres precioses semi incrustades. El va fer construir l'emperador mongol Xa Jahan en honor a la seva dona, Arjumand Bani Begum, més coneguda com Mumtaz Mahal, que morí quan donava llum al seu catorzè fill a l'edat de 39 anys. Les tombes dels respectius estan col·locades en una sala subterrània just a sota del Taj, i que no pot ésser visitada. La seva mort el va entristir tant que es diu que el seu cabell va tornar-se blanc de la nit al dia.

La seva construcció va començar l'any 1631 i es va acabar l'any 1653. Es varen portar especialistes d'arreu d'Europa, aproximadament 20.000 homes.

Hi ha una llegenda que explica que Xa Jahan va fer tallar la ma al cap d'obra perquè no fos possible la construcció d'un altre Taj Mahal.

És d'arquitectura mogola, combinant elements d'estil islàmic, persa, indi i turc.

L'any 2007 va ser reconegut com una de les set meravelles del món.

Hi ha una gran preocupació per l'efecte corrosiu de la contaminació de l'aire degut a la indústria i al tràfic. És per això que a una distància de 500 metres no hi deixen accedir-hi vehicles motoritzats, el que fa que puguis estar gaudint del monument sense aquells sorolls estridents que estàs acostumat a la Índia.

Tot això i més va ser explicat per el guia que ens acompanyava, i que amb gran atenció l'escoltàvem. Després de fer tota la visita al Tah Mahal i haver fet fotografies de record varem marxar. Ens esperava un dia llarg, un dia pesat..Parlaven aproximadament de quatre hores per arribar fins a Delhi amb autobús per ja marxar cap a Catalunya.

Vàrem anar a buscar les maletes a l'hotel, i de seguida sense ni tant sols fer un mos, varem arribar a l'estació. Allà si que en Madan va comprar un parell de plàtans i galetes. La calor a la Índia no va desaparèixer ni un sol dia, calia comprar aigua. A més a més dins l'autobús no hi havia aire condicionat.

Un viatge molt tranquil la veritat, no hi va pujar passar gent en aquell trajecte, per tant vaig poder estirar una mica les cames i ocupar el seien del costat.

En Madan estava un xic preocupat, calia arribar a Delhi a les cinc de la tarda aproximadament, ja que el nostre avió sortia a les 8. A la Índia funciona tot d'una altre manera, ja que per fer vols internacionals t'exigeixen estar tres hores abans. Quedava mitja horeta per arribar, però llavors havíem d'agafar un Rickshow que ens portés a l'aeroport.

Vàrem arribar a punt, fins i tot ens va sobrar una mica de temps per poder anar al lavabo de l'estació. Com gairebé tots els lavabos a la Índia, un forat a terra és el que hi havia.

S'acostava la acomiadament amb en Madan, estaven arribant a l'aeroport...

Dos petons hi una forta abrasada, en Madan s'havia familiaritzat molt amb els europeus, ho vaig comprovar, després d'haver acomiadat la família i veure com ell sense cap problema ens abrasada amb força.

No va caure cap llàgrima, en aquell moment tenia l'esperança que el tornaria a veure. Volia tornar a veure aquells nens, veure altre cop la Nira i participar amb les seves receptes, anar amb en Manto apun i avall de Síkar amb el rickshow...Allò que al principi

va ser una anècdota i un fet inusual, havia passat a ser el meu dia a dia, de tal manera que no em semblava que hagués d'acabar, com quan un acaba les seves vacances, per tant no em semblava que fos un adéu per sempre sinó, un fins aviat.

Últim namasté...

DIA 5 DE SETEMBRE (panch sitambar): "Qui vol fer el be trucar a la porta, però qui estima la troba oberta" (Tagore)

Només em quedaven dotze hores de viatge per endavant...calia fer memòria de tots els moments viscuts, de totes les experiències i de tots els sentiments.

És difícil explicar el que un sent a través d'un paper...No se ben be per on començar, ja que hi ha tants sentiments, tantes emocions, tantes olors, tants records, tanta tendresa, tanta amabilitat...tot aquest conjunt de coses fan que se m'omplin els ulls de llàgrimes, però no són llàgrimes de tristor les que vessen damunt el meu rostre, sinó que són llàgrimes d'alegria, són llàgrimes de record, de satisfacció i d'agraïment...Han estat quinze dies fantàstics, on cada dia he après coses noves...una d'elles a valorar. El que més em dol és haver fet aquest viatge i saber que hi ha gent que ho passa molt malament, que no té res de res, absolutament res. Em dol d'ignorància, em dol les poques ganes de fer res per els altres, d'ajudar...

I penso...penso amb aquells nens que amb qualsevol cosa ja eren feliços. Penso amb aquells petons, amb aquelles abraçades que em feien quan arribava...eren pobres si, però no miserables.

Cada un n'era un mon. Hi havia aquella noieta amb vuit anyets que ja el primer dia que vaig arribar va escalar la meua esquena fins que vam creuar mirades. Va ser un moment màgic... tendre...tenia els ulls foscos, d'un color intens...brillants. Em retenia la mirada...em deien tantes coses aquells ulls. Jo tampoc la retirava...volia saber d'ella, aquells ulls m'ho deien tot. Es deia Latika, i era preciosa.

Passaven els dies i jo només m'aixecava pensant en poder veure aquells nens...en acariciar aquelles carones...fer els hi petons fins que em diguessin prou...abrasar-los amb totes les meves forces i demostrar els hi que era allà amb ells i que no estaven sols. Necessitava que m'agafessin de les mans, necessitava que em cridessin pel meu nom, necessitava que em miressin com ho feia ella, la Latika.

Hi havia tantes preguntes sense resposta, tants "per què" sense poder solucionar. I jo era allà mig, envaïda per aquella sensació que mai sabré com descriure...potser barreja d'impotència i ràbia de no poder fer res per tanta gent...com aquell nen que per calmar la seva set va beure de la botella del seu pare que la nit abans havia deixat. La seva mare el colpejava, intentava aixecar-lo. Era inútil, aquell cos no havia pogut suportar el efectes de l'alcohol em deia en Manto. Gràcies a en Manto i a la meva família d'acollida vaig poder entendre moltes escenes que vaig anar vivint durant aquells dies.

Entre dormida i dormida intento escriure tot això...trobaré a faltar la India, trobaré a faltar la família que m'ha acollit...

Són moltes les ganes d'arribar a casa i veure a tota la meva família. Vull explicar totes les meves vivències, i sobretot explicar-li amb pels i senyals el viatge a la meva mare. M'agradaria tornar a viure aquesta experiència, i tornar a sentir el que he sentit en aquest país, però ara sí, fer-ho amb ella.

M'esperaven a l'aeroport els meus pares i per sorpresa les meves amigues. Eren moltes les ganes de tornar-los a veure! Petons i abraçades i alguna que altre llàgrima.

El viatge cap a Palamós va ser un no parar de preguntes i anècdotes. Tenia molta son, estava cansada però em feia il·lusió explicar-les-hi.

Al arribar a casa, m'esperaven els meus avis i el meu germà, contents de veure'ls els vaig fer una forta abraçada.

Mentrestant els meus pares preparaven l'ordinador per posar les fotografies, i jo aprofitava per fer una bona dutxa, ho necessitava.

Em vaig trobar amb la taula parada, fruita fresca del país i un bon pa amb tomàquet. Mentre jo sopava, ells veien les fotografies.

Era molt tard, i jo duia a sobre molt cansament...necessitava anar a dormir.

No vaig tenir temps a pensar res, vaig notar l'olor del meu llençol i el pes del gos als meus peus.

No ha estat un somni.. *śubha rātri*

CONCLUSIÓ:

Anar a la India ha estat una de les coses més importants que m'han passat aquest any, no només m'han ajudat a créixer com a persona sinó que també m'ha ajudat a conèixer i entendre un món diferent.

El que més em va impactar va ser la pobresa extrema que allà hi havia. Veure nens que pidolaven pels carrers, noies de la meua edat embarassades, em dolia per dintre.

Sabia que servia de bona ajuda, però creia que jo sola no ho podria fer. Admiro a persones com Vicens Ferrer o Jaume Sanllorente (Somriures de Bombai) i d'altres a l'anonimat, que fan possible projectes per millorar el país. Gràcies a gent com ells, ONG, voluntariats, els apadrinaments i perquè no el meu petit granet de sorra hi ha nens que tenen per menjar, i per això aprofito des de aquí i animo a tothom a conèixer-ho.

Aquesta estada a la India m'ha servit per entendre aquells adjectius que tant fàcilment utilitzem i que tant poc coneixem: pobresa, misèria, fam...vist amb els meus ulls i no pas com ells ho entenen. D'altre manera no puc entendre aquest somriure constant que sempre em dedicaven.

Aprendre a valorar aquelles petites coses que tenim, i que passen sovint desapercebudes.

Intentar entendre el roll de la dona en aquella societat. D'altre banda incompreensible per a mi, però assumida per elles. He viscut situacions que m'han indignat on es tractava a la dona com un objecte, infravalorada, propietat d'algú. No tenint en compte el seu criteri, la seva paraula...menjant les sobres.

Per acabar m'agradaria dir que ha estat un viatge molt bonic, profitós, enriquidor i repetible i en el que dono per aconseguit els meus dos principals objectius plantejats al inici del viatge: Viatjar ajudant.

BIBLIOGRAFIA

Sanllorente, J., (2ª edició 2008), "Somriures de Bombai", Plataforma editorial, Barcelona

Miró A., (1ª edició 2003), "La filla del Ganges", editorial Magrana, Barcelona

Lonely planet, "Rahastán, Delhi y Agra", Geoplaneta.

<http://noticiasinteresantes.blogcindario.com/2008/06/01177-ser-intocable-en-la-india-o-como-ser-marginado-desde-el-momento-de-nacer.html>

<http://www.mapsofindia.com/maps/rajasthan> (informació de la ciutat del rajasthan: els rius més importants, situació en el mapa, ciutats més importants)

<http://www.webcultura.net/u-cultura-india.html> (situació de la Índia en general, extensió geogràfica...)

<http://www.rikikitavi.es/> (web Núria i Joan, encarregats d'organitzar el col·lectiu)

www.secmol.org Students Educational Movement of Ladakh (Índia)

www.dwls.org Druk white lotus school

ANNEXOS:

Cartes amb en Madan:

Dear Carla,

I hope you are doing well in your endeavors. I am curious to know more about your life. How it is going on? What you have been doing during this course of time.

Our project is running smoothly. Seven volunteers have completed their volunteer weeks so far and at present we have 10 volunteers in our camp, 7 from Sweden and 3 from Spain. Out of these, 3 are completing their volunteer weeks by end of this month and we would be receiving 5 more in the first week of Nov and one in the middle of Nov. So, there would be 13 volunteers in the middle of Nov. Also, we have bookings from reasonable number of volunteers for the subsequent months as well.

We have been able to develop relations in Spain and Canada as well. We have already started receiving volunteers from Spain and we would start receiving volunteers from Canada from Jan 2010 onwards.

At present we have 2 nurses from Sweden and a Child Physician from Spain. They are engaged in checking the medical status of children up to the age of 6 years, pregnant and lactating women in the whole of Banjara Basti. Also, they are preparing their health cards while giving them medicines for common diseases like fever, cold, dehydration etc. Other volunteers are engaged in our teaching project.

Contestació:

Dear Madan,

I was very happy to get your email. My project is running smoothly. Thanks to your advice and your explanations I will be able to do my project. Every day I meet with my teacher and he help me with everything. He wants me to get a good mark so he suggested that I do the oral presentation in English, that's why I go to English class twice a week.

I'm very pleased that this project is going well and to hear that the children of Banjara Basti had been admitted in Government School. I miss them and if I have the opportunity I would go to come back.

I miss the classes of Manto, Nira's henna workshops, and talking to you. I was surprised that Sanjeev was married, and I wish them both happiness. I spent a good time, and I would like to say thank you for everything, specially for looking after me when I was ill.

Wishing you, your family the best of luck and happiness.

Your Spanish friend,

Carla

PS: when I have time I will send you an email of my volunteer story, because at the moment I have a lot of school work.

Lots of kisses.

PROPUESTA PROGRAMA DE VOLUNTARIADO CARLA Y DALIA:

22 AGOSTO, SÁBADO:

Llegada al aeropuerto internacional del Delhi a las 23.00 HRS. Una persona de AVI os espera en el aeropuerto y os acompaña en taxi al Hotel. Noche en habitación doble en Hotel Delhi.

23 AGOSTO, DOMINGO:

En compañía de la persona de AVI, salida en autobús de línea a SIKAR. Llegada a

primera hora de la tarde. Alojamiento en la casa de AVI en Sikar. Encuentro con los otros voluntarios y presentación del equipo de AVI. Noche en habitación doble (probablemente Carla y Dalia comparten habitación).

24 AGOSTO- 27 AGOSTO: PROGRAMA DE VOLUNTARIADO:

De Lunes a viernes os trasladais todos los días para colaborar en la escuela o en un proyecto de ayuda con otros voluntarios. Durante la semana se harán visitas para recopilar información para el trabajo de Carla. Información de horarios y más actividades en el documento de información pre-salida.

29 - 30 AGOSTO (Sábado y Domingo)

Se organizan excursiones junto con los otros voluntarios. Podeis hacer un safari a camello en Puskar (ciudad de peregrinaje con lago sagrado...es muy bonita) o visitar las ciudades cercanas a Sikar. Se encuentra en pleno desierto del Rajasthan. También podeis ir a Jaipur, dormir en Jaipur y regresar al día siguiente....

31 AGOSTO-4 SEPTIEMBRE :

Programa de voluntariado hasta el viernes.

5 de Septiembre:

Traslado a Delhi en autobús en compañía de una persona de la asociación. Noche en Hotel de Delhi.

6 de Septiembre:

Transfer por la mañana temprano al aeropuerto y salida del vuelo internacional a las 08:15

Opcion 2:

31 AGOSTO-2 SEPTIEMBRE *:**

Programa de voluntariado hasta el Jueves por la mañana.

3 de Septiembre:

Traslado a Jaipur por la tarde. Noche en Hotel de Jaipur.

4 de Septiembre:

Visita Jaipur por la mañana. Por la tarde Traslado a Agra. Noche en Hotel de Agra.

5 de Septiembre:

Por la mañana, al amanecer, visita del Taj Mahal. Traslado a Delhi. Noche en Hotel de Delhi.

6 de Septiembre:

Transfer por la mañana temprano al aeropuerto y salida del vuelo internacional a las 08:15

Os informo de los precios de estas excursiones. Siempre os acompaña una persona de AVI. Se va en autobús de línea, taxis y Rick Shaws (Moto-Taxi con cabina típico de la India). Se incluyen hoteles, básicos pero limpios y seguros en habitación doble con desayuno. Se incluye un guía en el Taj Mahal de habla inglesa (NO lo busqueis en castellano, suelen no saber el idioma y sólo "recitar" en castellano).

No se incluyen las comidas ni los gastos extras personales.

Visit to Forts and Palaces at Jaipur includes:

Transport from Sikar to Jaipur by public/private comfortable bus.

Auto Rickshaw (tuk-tuk) both in Sikar and Jaipur wherever needed.

One night Hotel accommodation at Jaipur with breakfast.

Entrance fee both at City Palace and Amer Fort.

Local Guide both at City Palace and Amer Fort.

One of our staff will be escorting them through out their tour.

Visit to Forts and Palaces at Jaipur doesnt include:

Food and other personal expenses.

Visit to Taj Mahal at Agra includes:

Transport from Jaipur to Agra by public/private comfortable bus.

Auto Rickshaw (tuk-tuk) in Agra wherever needed.

One night Hotel accommodation at Agra with breakfast.

Entrance fee at Taj Mahal.

Local Guide at Taj Mahal.

One of our staff will be escorting them through out their tour.

Visit to Taj Mahal at Agra doesnt include:

SOLICITUD PARA HACER UN VOLUNTARIADO EN RAJASTHAN (INDIA)

First Name:

surname:

Sex: Male Female

Date of Birth:

Nationality:

Country:

Detail Address:

E-mail:

Tel. Mobile:

Occupation:

Your Medical Condition - Please explain :

Do you have a criminal record ? :

Any other information you like to give to us :

Are you traveling with another applicant? If yes, Name?

EMERGENCY CONTACT DETAIL

Name :

Detail Address:

E-mail:

Tel. Mobile:

Tel.:

PROJECT INFORMATION

Program Start Date :

4 weeks

8 weeks

12 weeks

16 weeks

some other duration

Duration of Program :

What kind of programs do you want to work with :

children

Women

Health

Renovation

Sports

All

Your interests, skills you would like to share? :

If you have volunteered before, please give some details: Where?

Duration? Skills shared? :

Explain your motivation to join AVI's volunteer program :

Questions comments? :

I declare that to the best of my knowledge the information I have given is correct. I

have also read and approved AVI's & Riki Tiki Tavi's "Terms and Conditions" and

agree to be bound by them.

Signature: